

TẬP CHÍ THIẾU NHI

TUỔI HOA

70

Số 70

**NGÀY 1 THÁNG 6
1987**

**CHỦ NHIỆM
CHÂN-TÍN**

**THƯ-KÝ TÒA-SOẠN
TRƯỜNG-SƠN**

**QUẢN-LÝ
TRẦN-VĂN-VŨ**

Tạp-chí Thiếu-Nhi TUỔI-HOA xuất-bản ngày 1 và 15 mỗi Tháng. Tòa-soạn : 38, Kỳ-Đông, Saigon. Dây nói : 20.316. Giá mỗi số 7đ. Miền Trung và Cao Nguyên Trung phần 8đ. Công sở giá gấp đôi. Báo dài hạn : Một năm 24 số 150đ ; Miền Trung và Cao nguyên Trung Phần 185 \$. Giá ủng hộ 200 \$ trở lên. Thư từ, bài vở gửi Nguyễn-Trường-Sơn. Bưu phiếu, Chi phiếu đề tên Trần-văn-Vũ

Số Mùa Phụng

Độc trong số này :

Hoa học trò TỈ-TỈ 3

Tiếng chuông dưới đáy biển TRƯỜNG-SƠN 7

Khóa Hè miễn phí CHÍ-NHI 13

Biển nhớ HƯƠNG-KIM-LONG 16

Một vật kỷ-niệm kỳ thú TRANG-VÂN 22

Vườn thơ Tuổi Hoa QUYÊN-DI 30

Những ngày vui tuổi ngoại VŨ-CHINH 38

Viết cho tuổi trăng tròn TV² 46

Tuổi Hoa lai rai HOÀNG-ĐĂNG CẤP 48

HUẾ bắt đầu trở sang mùa nóng. Các trường tiểu học đã khép kín, trả những tâm hồn thơ dại về lại gia đình sau những ngày nhộn nhịp phát thưởng. Tuy phượng chưa nở và tuy ve sầu mới trời giông, nhưng tôi biết sắp được trông thấy lại màu hoa quen thuộc, duyên dáng, kiều sa, màu đỏ hoa học trò. Vâng tôi gọi đó là hoa học trò, bởi chỉ những ai đã từng nôn nóng đợi, đã từng băng khuâng buồn mới thấy phượng thực gần gũi, thực dễ gọi nhớ vô cùng

Trong hộp đựng hoa ép của tôi cũng hiện diện vài tấm hoa phượng đã trở màu. Từ màu đỏ thắm, những cánh hoa theo thời gian đã ủa sang màu nâu thẫm, nhưng cái dáng tròn trĩnh đặc biệt của nó bên cạnh tấm lá cong cong, rải rác những chiếc lá nhỏ xíu, xinh xắn, vẫn cứ dễ thương như thường. Tôi tiếc vô cùng đã không thể ép nguyên vẹn cánh hoa, bởi đài hoa vừa cứng, vừa lớn, mà những cọng hoa gắn vào đài hoa lại mong manh. Tôi đã phải ngắt từng cánh, sắp theo hình dạng tương tự của nó, và như thế, nhìn vào tôi có thể tưởng tượng đến dáng hoa. Từ cái dáng nằm cạnh ấy, tôi nghĩ đến cả một con đường rực đỏ hoa học trò màu đỏ càng rực rỡ hơn nữa bên những tán lá xanh um. Con đường tôi hằng đi ngày xưa mỗi sáng mỗi chiều từ nhà đến trường, con đường có những cánh phượng thắm rủ là là, mềm mại, đáng yêu vô cùng. Dường như rất nhiều người đồng ý với tôi là dáng phượng đẹp, đẹp từ những lúc trơ cành, không một ngọn lá nhỏ, trông như thân cây khô, cho đến lúc lá bắt đầu nảy mầm, xanh nõn nà, mượt lả, rồi hoa nở, màu đỏ rực trên nền xanh của

trời hè, trên nền xanh của lá trở màu già dặn, và cả lúc phượng kết trái, những trái phượng dài, cong như kiếm, buông mình đong đưa theo gió như người hát xiếc đu dây.

Cũng từ dáng phượng ấy, tôi trở lại lứa tuổi học trò, lứa thời gian còn cảm thấy vừa sung sướng trước những ngày vui chơi thỏa thích mở rộng, vừa cảm thấy buồn rầu trong nỗi nhớ vì xa thầy, bạn.

Thuở còn học đệ thất, chúng tôi thơ ngây lượm lá phượng, hoa phượng rơi trong trường đem dón vào mấy học bàn. Mỗi lúc đổi giờ, hoặc ra chơi, chúng tôi lôi ra, bán hàng xén. Những cái lò nho nhỏ, chén, đĩa, muống bằng nhựa được đem từ nhà đến. Ngắm búp hoa phượng non xanh, chúng tôi nghĩ

là đủ đủ, chúng tôi cắt những búp hoa đó, đổ nước vào làm bún, ăn còn giả vờ xuyết xoa cay. Những ngày cuối năm, học bàn bọn chúng tôi đầy hoa; Chơi nấu ăn, buôn bán chán, chúng tôi lượm hoa non lột hết phần đài xanh và tháo luôn nhị ở trong làm những con voi con. Có con lớn, có con bé, đem sắp trước bàn, ngay cả trong giờ học. Hoặc lấy nhị hoa quấn đầu nhị vào nhau, xem đứa nào đứt vòi trước là thua. Chúng tôi còn lượm những đài hoa đã già, thồi lên đánh kêu bôm bốp. Những ngày thơ ngây ấy qua đi, chúng tôi lớn hơn một chút. Những trò chơi thuở đệ thất bị gán vào tuổi con nít, chúng tôi vẫn thích lượm hoa, nhưng không để làm gì. Thỉnh thoảng buồn lại chơi trò đá gà bằng nhị hoa, hoặc để một cánh hoa lên nắm tay, đánh bốp một cái thực lớn, nhìn cánh hoa rã rời, hơi bâng khuâng, rồi vứt đi, với một cánh hoa khác. Những tiếng động làm đỡ buồn tẻ, nhất là vào những buổi trưa hè nắng quá không muốn về, ở lại ăn mì khô, uống si-rô đá, và nghe ve rền rĩ, Buồn chết.

Vào những năm thi, chúng tôi thi nhau đoán xem cây phượng nào nở hoa nhiều nhất. Chúng tôi tin hoa phượng nở nhiều là thi đỗ nhiều nhất là nếu cây phượng ấy nở ngay đúng trước lớp. Nhìn màu hoa mà hy vọng tràn trề. Thật nhảm, nhưng cũng đáng yêu biết bao.

* *

Như-Ngọc thương yêu,

Chúng mình đã sống qua bao nhiêu mùa hè, đã bao nhiêu lần rủ nhau đi lượm từng cánh hoa mỏng manh. Chúng mình vốn yêu hoa hồng nên đã kết biết bao nhiêu là cánh phượng hái từng chùm, tưởng như những cánh hồng đỏ,

mà thực ra cánh phượng làm sao có dáng hồng, có hương hồng được. Mùi hoa phượng hơi hăng, cắn vào nghe chua chua. Như-Ngọc có thấy thế không?

Ngọc hẳn không còn nhớ đến ngày cuối cùng của niên học, tháng hoặc Ngọc còn nhớ, nhưng không còn cảm. Riêng K., K. vẫn còn nhớ rõ dáng Ngọc ngồi thu mình, cô đơn giữa những tiếng cười đùa Buổi văn nghệ lớp nhạt nhẽo, phải không Ngọc. Cầm tấm thành tích biểu trong tay, chúng mình đã buồn Thành tích biểu cuối năm và cuối cùng. Sau buổi này, chúng mình sẽ không còn được vô tư ra vào khung trường này. Chúng mình sẽ trở thành người xa lạ. K. đã nhìn Ngọc, và K. thầm ước hoa phượng nở thật nhiều, để chúng mình vừa đi, vừa tìm tòi dưới bước chân, giữa khu cỏ xanh lấm tấm hoa đỏ những cánh hoa nào còn nguyên vẹn nhất. Những kỷ niệm chung ấy thực khó tìm lại. Ngày mai, mỗi đứa về mái nhà riêng của mình, mấy khi mà gặp nhau. Trước cửa lớp phượng lấm tấm đỏ. Những cánh hoa đầu mùa e ấp nhưng đôi lúc cũng có vẻ kiêu kãnh lạ. Mình bảo năm nay hoa trước lớp mình nở sớm nhất trường, chắc sẽ thi đỗ nhiều. Ngọc mỉm cười không trả lời. K. vẫn luôn luôn giữ niềm tin mang nhiều tính chất vô văn ấy. K. cho đó là một điều mê tín đáng yêu và mang vẻ đáng học trò nhất. Bây giờ nhìn phượng nở, K. không biết nên đặt một cái « mê tín » nào cho nó nữa. K. không còn mang sách đến trường, K. đã vào đời, chả lẽ gán cho nó một điểm đem may mắn cho danh vọng và cho tiền tài sao? Bậy quá Ngọc nhỉ, đã bảo hoa phượng là hoa học trò, chỉ có học trò mới có quyền nghĩ và đặt những điều mê tín. Những huyền thoại cho nó thôi. Còn chúng mình, chỉ

nên nhìn và ngắm, và tưởng đến một thời đã qua, đã xa, đã làm mình xao xuyến nhớ.

Ngọc thương,

Ban-Mê-Thuật, à quên, Pleiku của Ngọc có Phượng không? Miền đất ấy chắc không thiếu loài hoa này đâu nhỉ. Mỗi lần thấy phượng bắt đầu ra hoa, Ngọc có như K. buồn buồn nghĩ rằng thời gian qua thực chóng. Thuở nào còn bé bỏng, còn nắm tay nhau đi thăm khung trường mùa hè, vừa vắng, vừa là lạ, để tìm một nhánh hoa rơi còn nguyên, để cảm thấy được tất cả cái thông thả của một học sinh không phải đi học, để hít vào lồng ngực không khí mùa hạ vừa trong mát, vừa thanh tĩnh. Màu sắc mùa hạ thực rõ ràng phải không Ngọc, trời thì xanh ngắt, mây trắng, hoa đỏ và cỏ thì mượt như nhung. Tất cả mọi vật hiện diện đều phô bày hết các nét đáng của chúng, không cần dấu những chỗ rêu phong mà vẫn sáng, không cần che những vết hoen ố mà vẫn tươi thư thường.

Bây giờ chúng không còn thiết nhiệt tha đến thời tiết nữa, xuân qua hạ tới, thu đến đông về, tất cả chỉ gõ lên phần vật chất mà không ảnh hưởng đến tinh thần chúng mình nữa. Bây giờ Ngọc đã có gia đình, xuân đã lo tính những chuyến đi nghỉ mát, thu đã dần lo chọn màu áo len. Hết mơ mộng vẩn vơ, hết bâng khuâng, lãng mạn. Mỗi lứa tuổi có một nếp sống riêng, vắng, một cái nếp gấp ăn tự ngàn xưa. Đã qua tuổi dậy thì là thôi không còn mơ mộng xa vời nữa. Có đáng tiếc không Ngọc? K. nghĩ là có, và có nhiều lắm, không thể đã không thêm muốn nhìn đàn nữ sinh túa ra đường sau mỗi trưa, mỗi chiều tan học, không thể đã

không buồn khi thấy mùa khai trường sắp mở, không thể đã không nhớ khi con đường trải dài những cánh hoa nhẹ rơi sau mỗi chuyến gió đi qua. Thấy cho biết con người cứ hay quên mất hiện tại, chỉ thương dĩ vãng và lo tương lai. Có lẽ tại hiện tại không bao giờ hiện diện cả, phút trước, nó là tương lai, phút sau nó đã trở thành dĩ vãng. Hiện tại mỏng manh như sợi chỉ, nhưng thật bền. Không có nó, không có tương lai, không có dĩ vãng, chỉ có hư vô trùm khắp.

Tôi gọi tên từng người bạn đã cùng tôi đi qua những tháng hè trong đó phượng hiện diện rất rực rỡ, rất đáng nhớ. Tôi kêu tên Thơ, cô bạn có đôi mắt như tên của nó vừa to tròn, vừa thơ ngây. Tôi nhớ Thân với bản nhạc « Hè về » mà tôi đã đổi lời ca, và nắn nót chép cho bạn như mấy cô gái lớn cặm cụi chép thơ Xuân-Diệu, Nguyên-Sa. Tôi nhớ luôn cả anh Phan, người bạn thư tín từ phương trời Ga-nã-Đại. Tôi yêu hoa phượng và tôi muốn anh cũng phải nhớ đến hoa phượng như nhớ tuổi học trò của anh. Tôi viết thư kể anh nghe và hứa sẽ gửi qua một cành hoa ép. Tôi giữ lời hứa trong tôi suốt mấy tháng trường, bởi tôi sống những ngày ấy cô đơn quá, không một cô bạn đến rủ đi chơi. Bọn chúng tôi lo thi cho xong. Qua vụ thi, mỗi đứa đi mỗi đường, hưởng cho trọn những ngày còn rồi.

Những lần đạp xe trên con đường đầy hoa, tôi đã trông thấy những đóa mới lila cành, còn tươi nguyên. Tôi đã muốn dừng xe mà ngượng ngùng không dám làm theo ý thích. Tôi khát lần anh Phan cho tới một

lần đi với Ngọc đến trường chơi. Sân trường râm mát, rộng và xanh ngát. Hoa phượng rơi đầy, đỏ thắm. Chúng tôi tung tăng đi giữa hai màu sắc vừa trẻ, vừa dịu ấy. Chúng tôi đã ngồi trên thảm cỏ, vừa mệt, vừa thích thú, mà cũng vừa thấy xao xuyến nữa. Tôi đã chọn được cho anh Phan một cánh hoa khá lớn, đủ 4 cánh đỏ thắm và một cánh lấm tấm trắng. Tôi nghĩ sẽ đem về, ép vào một tấm bia nhỏ gửi sang. Làm học trò mà không nhớ phượng thì chưa phải là học trò, tôi độc đoán nghĩ như thế đó. Lúc về, tôi cẩn thận cài hoa vào sau «Porte Bagages» Ấy thế mà lúc đến nhà, nhìn ra sau thì... cánh hoa đã không cánh mà bay, à mà có chứ, có những 5 cánh cơ, hèn gì bay nhanh đến nỗi tôi chả biết gì ráo. Tôi đã không thực hiện lời hứa, lý do ngoài ý muốn. Anh Phan trách tôi cuội và bảo tôi phịa khi tôi kể lại câu chuyện đó. Tôi không buồn, chỉ tiếc mỗi một điều không đưa được anh ấy về thuở mai dừng quán trên đường Quốc. Học.

Những ngày đó bây giờ cũng đã xa. Năm nay chắc có dịp đi trên con đường phượng ấy, ngắm xác hoa đỏ phơi đầy trên mặt cỏ xanh hay trên mặt đường nhựa, có lẽ tôi cũng chỉ thấy yêu thích vẻ mềm

mại của cánh phượng vĩ, yêu thích màu sắc tương phản nhưng rất bắt mắt của hoa đỏ trời xanh, yêu nhớ thuở học trò đã đi qua, qua mãi, nhưng hết còn cái thú lượm hoa như trước

Tuy nhiên, tôi biết, sẽ có một hôm nào đó, tình cờ lại ngồi xuống khung cỏ xưa, giữa những cánh hoa rơi nằm êm ái lên nền xanh mượt ấy, có lẽ tôi sẽ lại nhặt một cánh hoa, đặt lên bàn tay nắm lại, vỗ lên để nghe tiếng «bộp» rõ lớn. Lần này, hẳn không phải để đỡ buồn, mà để sống lại một ngày, và để tưởng đến tiếng súng hằng đêm vang vọng về thành phố. Hoặc sẽ lại ngắt những nhị hoa, tự chơi đá gà một mình Tôi sẽ đặt tên bên tay phải tôi là «vui» bên tay trái là «buồn», tôi sẽ lại tự đặt lấy một điều mê tín mới. Nếu tay phải tôi thắng, tôi sẽ vui cười, lại xách xe rong một vòng quanh phố và thấy mình là kẻ hạnh phúc nhất trên đời. Nếu tay phải tôi thua, tôi sẽ buồn rầu mà trở về nhà, vào phòng kéo mền, gục mặt. Như thế chắc không để làm gì hết cho ai, cho tôi, nhưng chỉ để làm một điều thôi: đó là thực hiện cho đúng những điều mình đã đặt ra

Tôi là kẻ bất thường, đúng thế, chỉ vì hoa phượng...

Tỉ-Tỉ

ĐÃ CÓ BÁN TẠI CÁC HIỆU SÁCH. SẠP BÁO

CHÚ THỎ ĐẾ

của BÍCH-THỦY

*Truyện hay, In đẹp
và mang Dấu Hiệu*

**tu sách
TUỔI HOA**

tiếng chuông dưới đáy biển

tiếp theo

CHƯƠNG XXV

KHÍ mực nước dâng cao tới ngực Việt phải vịn vào Khôi mới đứng vững. Nước ủa vào trong phòng, rạo như thác đổ át cả tiếng nói của ba người. Việt thấy miệng Khôi lấp bắp mà không nghe được bạn muốn nói gì.

Nước ngập đến cổ, Việt đưa mắt nhìn Lan, thấy Lan đã hụp thấp người xuống. Việt thầm hiểu sự khôn ngoan của nàng, tiếng nói của Lan vang lên trong ống nghe :

— Hai người hãy ngồi xuống. Đứng vụng vẩy chỉ cho mệt, ở hẳn dưới mực nước dễ chịu hơn.

Khôi hầu như mất bình tĩnh. Trông anh như một chú cá bị nhốt trong chậu đang quẫy mình tức giận. Tiếng nước róc bỗng nhiên ngừng bật. Căn phòng hẹp đã đầy nước. Việt chơi vơi vì người nhẹ bỗng, đầu cứ dựng lên trần. Lan phải nhắc :

— Phải điều chỉnh lại nút bấm trước ngực cho nặng người xuống, kéo nhẹ nút sang trái đi.

Việt đưa tay lên ngực làm theo lời Lan. Người anh mới chìm xuống, đứng vững dưới nước.

Thầy Phong đã quay trở lại nhìn ba người qua vách kính. Thầy nở nụ cười thỏa mãn và chỉ tay vào chiếc cửa mở ra biển. Lan hiểu ngay. Nàng ấn chốt cửa; cánh cửa từ từ mở.

Khôi Việt theo Lan đi ra, và đóng cửa lại cẩn thận. Bên ngoài là một vùng rộng, có hàng dãy đèn chiếu sáng. Ba người quay lại ra dấu cho thầy Phong, tỏ ý báo cho thầy biết. Bên trong thầy Phong cũng vui vẻ đưa tay vẫy.

Nhưng đúng lúc ấy Khôi bỗng hoảng hốt vẫy gọi thầy Phong :

— Kìa ! có người đang xuống thang !

Lan cũng bật kêu, kinh hãi :

— Chết rồi !

Ba người đồng thanh hét :

— Quay lại, nhìn về phía sau !

Nhưng thầy Phong vẫn chưa hiểu gì cả. Hình như thầy tưởng ba người múa may vì chưa quen với bộ đồ lặn dưới đáy nước sâu. Thầy mỉm cười phác một cử chỉ khuyến khích.

Sau lưng thầy, một bóng người cao lớn vừa xuất hiện dưới chân cầu thang. Hắn đưa mắt nhìn quanh phòng.

Khôi nảy ý kiến :

— Chúng mình chạy tìm chỗ nấp, mau ! Như vậy thầy Phong sẽ hiểu !

Cả ba hấp tấp, chạy nấp sau các mô đá. Thầy Phong cau mày, ngạc nhiên. Rồi thầy quay lại, và đụng đầu với tên chỉ huy.

Việt có cảm tưởng như đang xem một tấn tuồng câm, mà diễn viên là thầy Phong nặng nề trong bộ đồ lặn, với tên chỉ huy, dáng điệu hung hăng, tay lăm lăm khẩu súng. Thoáng nhìn, hắn thấy ngay những máy móc đã bị thầy Phong phá hoại. Hắn mở miệng như nguyên rủa. Rồi thầy Phong xông lại, và hắn nổ súng.

Việt đã tưởng thầy Phong bị trúng đạn, vì thấy thầy loạng choạng chúi đầu về phía trước. Nhưng không, thầy phản công lại, đá tên chỉ huy ngã xuống đất.

Hai người ôm nhau vật lộn, tay vẫn không rời súng. Đột nhiên nhiều tiếng nổ liên tiếp vang lên. Khôi kêu :

— Ồ, họ bắn vỡ mất vách kính rồi !

Liền đó một thác nước ủa vào quét văng hai người ra giữa phòng. Thầy Phong nhồm dậy, đặt tay lên nút bấm trước ngực và nhảy hai bước đến cánh cửa mở ra biển.

Đầu này, tên chỉ huy cũng chồm lên đứng giữa xoáy nước ngầu bọt,

giơ súng ngắm bắn. Vách kính vỡ tung. Hắn nhắm bắn lần nữa, nhưng nước tràn vào càng mạnh làm hắn phải bỏ chạy về phía cầu thang.

Lan và Khôi Việt chạy đến đón thầy Phong, nhưng thầy cản ba người lại. Thầy còn muốn thực hành nốt kế hoạch đã định. Nhưng mực nước trong phòng dâng lên rất nhanh do những lỗ đạn bắn vỡ vách kính.

Tới cầu thang, tên chỉ huy còn quay lại bắn thêm lần nữa trước khi hấp tấp mất hút lên cầu thang.

Lúc ấy thầy Phong mới chịu mở cửa bước ra, nói:

— Khởi cần cho bom nổ nữa. Biền sẽ làm công việc ấy thay chúng ta rồi. Nhìn kia!

Quả nhiên sức phá hoại của nước mãnh liệt ghê gớm. Chỉ trong nháy mắt, phòng Trung ương bị chìm ngập, các ngọn đèn điện phụt tắt trước những thác lũ sôi réo.

Thầy Phong nói:

— Tên chỉ huy chỉ còn nước thoát thân bằng cách leo nhanh lên cầu thang, nhưng khó mà thoát được!

Lan hỏi:

— Còn anh Minh?

— Minh chắc thoát rồi. Vì thế nên tên chỉ huy mới giận dữ xuống phòng Trung Ương tìm tôi. Nhưng hắn thua cuộc rồi. Tuy nhiên với tổ chức của hắn mình chưa nên lạc quan vội. Hãy rời khỏi nơi đây ngay khi chúng ta còn đủ ánh sáng.

Những ngọn đèn ngoài mở do hệ thống phát điện ở tầng trên chưa bị nước phá hoại. Thầy Phong ngoắc tay bảo ba người theo.

Cả bọn thận trọng tiến bước, băng qua một khoảng rộng hình vòng cung. Đây đó, những chiếc cần trục vươn dài dưới bóng nước nom như những quái vật khổng lồ.

Qua một vòm đá, Việt bỗng cảm thấy tóc gáy dựng đứng. Cảnh tượng hiện ra trước mắt anh không khác gì trong một cơn huyền mộng. Đây đó lung linh những bóng nhà đen xám màu rêu, có cái trệt mái còn trơ bốn bức vách, có cái cửa ngõ toang hoang, rong rêu lấp kín bậc thềm.

Trên ngọn đồi, phía cuối phố sừng sững ngôi Thánh đường xây bằng đá ong, tháp chuông vươn cao khỏi mặt nước, và trên ngọn tháp có quả chuông đã gióng lên những hồi chuông vang vọng vào trong các đường hầm dưới mỏ.

Việt sờn gai ốc nghĩ đến số dân cư trước kia cư ngụ ở thị trấn bị chìm ngập này. Và anh liên tưởng đến đồng xương trắng hếu trong xô ngực thất mà anh vừa thấy.

Không, ngoài những người thợ mỏ làm việc cho Tổ chức, không còn ai trong cái thị trấn hoang tàn chìm sâu dưới đáy nước này. Nhưng dưới biển sâu, sau các bức vách nứt rạn kia hẳn có nhiều hồn ma ẩn náu.

Thầy Phong tỏ ra rất thành thạo. Thầy dẫn mọi người qua các đường phố chật hẹp và đồ võng ngang. Thầy cũng chỉ dẫn cách điều khiển nút bấm trước ngực để chân bước nhẹ nhàng, vượt qua các gò nổi hăm sâu một cách nhanh nhẹn.

Tới một mô đất thầy Phong đứng lại.

Lan tò mò hỏi:

— Không biết trên đầu chúng ta có những gì?

— Dĩ nhiên là đất và hang động. Chúng ta chưa ra khỏi dải đất sụt của Phố hội cổ đâu.

Việt thấy run trong bộ áo lặn. Không phải run vì lạnh mà vì sự hoang tịch ghê rợn của thế giới huyền mộng dưới biển sâu. Thầy Phong mở tấm bản đồ, thứ không thấm nước, và dựa bàn ra coi. Khôi hỏi:

— Bọn mình sẽ đi bộ lên đâu đây?

Lan cũng lo lắng:

— Thầy có chắc mình đi đúng đường không, thầy Phong?

— Tôi biết chỗ mình đang đứng là nơi nào trên mặt đất, và biết cả lối lên bến nổi trên hang. Anh Minh đã chỉ cho tôi một ngách đá dẫn tới chỗ đó.

— Nếu đã biết rõ đường lối, sao thầy không trốn đi bằng bộ áo lặn này còn trì hoãn làm chi tới nay vậy?

Thầy Phong ngồi lên một mô đá, chậm rãi đáp:

— Trốn được không phải là chuyện dễ. Vì bất cứ ai cũng đều bị kiểm soát chặt chẽ. Chỉ hơi bị nghi ngờ cũng đủ toi mạng rồi.

Thầy ra hiệu cho ba người ngồi nghỉ mệt quanh thầy và tiếp:

— Không những thế, khi di chuyển hay làm việc gì đều do mệnh lệnh truyền đến cho mỗi người, hoặc phải báo trước cho đài kiểm soát biết. Chiếc máy nói và nghe trên bộ áo chúng ta đang mặc đây, đều liên lạc được bằng vô tuyến, khiến những cử động của mỗi người dưới mỏ đèn hiện rõ trên một tấm bảng lớn, mà tôi vừa phá hủy hồi này. Bị canh phòng như thế làm sao trốn cho được!

Lan lo lắng:

— Nếu vậy, anh Minh e khó mà thoát được.

— Chúng ta còn phải trải qua nhiều nguy hiểm, nhưng đừng vội nản chí. Kế hoạch chúng ta dự tính tới nay đã có phần nào kết quả. Ngay hôm gặp hai cậu, Khôi Việt ở dãy nhà ngang trong trại, tôi đã tìm được một máy

phát thanh và thử truyền tin đó, hy vọng người bên đất liền nhận được. Chính lúc đó, ông Chế Bảo cậu của Lan bắt gặp. Tôi đã tưởng nguy. Nhưng không ngờ Minh lại thuyết phục được cả gia đình theo anh. Bởi vậy, sau khi làm xong phận sự, Minh trốn vào phòng kiểm soát chờ tôi. Anh định hợp lực cùng tôi hạ tên Chỉ huy trong khi ông Chế Bảo phá hoại bến bốc hàng. Cái cửa hầm sẽ được sập xuống, ngăn lối không cho tên Chỉ huy thoát xuống tàu ngầm, hoặc bằng lối đi dưới biển lên ngọn hải đăng. Còn dân đảo bị bó buộc, xuống làm dưới mỏ, sẽ theo một đường hầm bí mật khác thoát lên mặt đất.

Khôi hỏi :

— Dự định này bị lộ rồi phải không thầy ? Vì anh Minh đã bị tên chỉ huy áp giải ?

— Không hẳn thế, nhưng vì tên chỉ huy nắm giữ chìa khóa cửa lên ngọn hải đăng, nên anh Minh tuy thuộc đường song không có cách nào lên đó được để báo tin về đất liền xin tìm cách ngăn cản chiếc tàu ngầm rời bến. Chỉ có tên chỉ huy từ phòng Trung Ương truyền lệnh cho phòng kiểm soát xong, mới đích thân mở cửa lên ngọn hải đăng. Vì thế tôi không dám can thiệp khi hắn áp đảo Minh. Phần Minh, anh đã khéo vờ để hắn dẫn đi. Nhưng khi lên khỏi cầu thang máy là anh sẽ hạ hắn, đoạt lấy chìa khóa, và lên hải đăng đánh tin về đất liền

Lan nói :

— Nhưng, như chúng ta đều biết, anh Minh chưa hạ gục tên chỉ huy nên hắn mới quay lại phòng Trung ương, — chắc đề truyền lệnh — và gặp thầy. Chẳng biết anh Minh bây giờ ra sao ?

— Chắc chắn anh đang đánh tin về đất liền. Còn các thợ mỏ cũng theo ông Chế Bảo bằng lối đã định.

Bây giờ chỉ còn chiếc tàu ngầm. Nếu chờ bên đất liền can thiệp e không kịp. Tôi phải ngăn nó bằng cách cho nổ sập cửa hang mới được.

Khôi háng hái :

— Thầy đề tôi giúp một tay,...

— Khỏi cần ! Cậu hãy đưa Lan và Việt qua dãy phố này đến một khu đồ nát khác có cây thanh giá nằm nghiêng và chờ tôi ở đó. Tôi cũng đi tìm nghách đá mà anh Minh đã nói và nếu không bị lạc đường, tôi sẽ đặt mìn nổ chặn lối ra của chiếc tàu ngầm, rồi quay lại với ba người sau. Trong khi chờ đợi, nhớ đừng rời nhau và phải cẩn thận canh chừng nhớ gặp bọn thủ hạ của tên chỉ huy đấy nhé.

* * *

CHƯƠNG XXVI

Con đường dốc mà Lan và Khôi Việt đi xuống đưa tới một dãy phố đồ nát khác xanh rờn và nhầy nhựa rong rêu. Ba người lo tìm cây thánh giá đồ nghiêng, nơi mà thầy Phong hẹn đứng chờ. Thầy đã cho họ biết chỗ đó là nơi an toàn nhất, và đủ xa để khỏi bị chấn động khi mìn nổ.

Việt vừa nhắc thấy cây thánh giá, toan nói cho các bạn biết thì chợt khựng người lại vì hoảng sợ. Không phải đây là một con giải, hay một con cá mập đang tiến lại phía ba người mà là một đoàn đóm sáng di động đến chỗ họ đứng. Việt lạc giọng kêu :

— Bọn thủ hạ của tên chỉ huy Tồ chúc ! Chắc họ đang lùng tụi mình.

— Trốn mau !

Khôi kéo các bạn vào một khuôn cửa, ẩn sau vách tường nứt rạn. Lan run run nói :

— Hình như họ định vây mình, có nên lánh đi nơi khác không ?

Khôi đáp :

— Cứ đứng yên ở đây. Họ không thấy mình đâu.

Những đóm sáng tản mát như chia nhau tìm kiếm rồi lại tập trung vào một chỗ. Việt nghe được tiếng họ hỏi nhau :

— Phải chỗ này không ?

— Chắc phải... Anh Minh đã ăăn là...

Chợt có tiếng nổ vang rền dưới nước. Lan hoảng hốt nắm lấy vai Việt. Anh nghe thêm tiếng nói của bọn người kia :

— Chắc chúng mình không thoát được !

Nghe giọng nói đó, Lan buông Việt ra :

— Thằng em họ của tui. Đúng tiếng nó rồi !

Và Lan toan chạy đến. Nhưng Khôi, Việt đã kịp ngăn nằng lại.

Ba người rời chỗ nấp. Tiếng nổ vừa rồi; làm bọn người kia hoảng hốt bỏ chạy.

Lan nói :

— Bọn họ là dân đảo, đang tìm đường trốn ! Phải đến gặp họ chứ ?

— Sợ họ không nhận ra mình và dám tấn công mình luôn.

— Cứ đề kờ họ. Thầy Phong đã hẹn mình chờ ở đây, thì cứ chờ thầy ấy đã.

Mấy phút sau thầy Phong trở lại. Giọng thầy vui vẻ truyền qua ống phóng thanh :

XEM TRANG 44

... **Khóa Hè** Miễn Phí

ÁY! Xin quý vị đừng có vội kêu ca như thế chứ. Tôi đâu dám xúi giục quý vị học hè để giảm thọ quý vị. Không, ngàn lần không dám chứ quý vị ạ! Đề thư thả tôi trình bày hầu quý vị các khoá hè đặc biệt mới mở tại Việt Nam đây. Rồi sẽ tùy quý vị định liệu cho các em của quý vị theo hay không nhé.

Tôi không biết quý vị Tuổi Hoa của tôi đón hè với cái tâm tình thế nào

chứ riêng tôi thì !!! Ôi! khổ đau như xé con tim !!! Từ khi các em tôi nghỉ hè đến giờ nhà tôi không mấy lúc được im lặng. Và cũng chính kỳ hè này tôi đã biết thế nào là nhức đầu. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ thấy mọi người cứ kêu khổ vì bệnh nhức đầu, tôi vẫn lấy làm sung sướng cho riêng mình không vướng vào cái bệnh khổ sở ấy. Thật, từ bé đến giờ tôi chưa bao giờ nhức đầu. Ấy thế mà chưa đầy nửa tháng sau ngày các em tôi nghỉ học tôi đã phải kêu « Trời ơi, sao mà nhức đầu quá! » với chị tôi suốt từ sáng đến chiều, từ chiều đến tối. Kêu mãi mãi miệng mà chả bớt, tôi tự thấy tốt hơn hết là ngậm miệng lại và... ráng chịu cho quen! Tả oán thế chắc các bạn cũng có một ý niệm sơ sơ về lũ em không chịu nổi của tôi rồi! Nếu bạn nào tưởng tượng không ra thì tôi dám chắc 100 phần trăm bạn đó không có em, nhất là em trai.

Đây, ngày đầu tiên các em tôi được nghỉ. Một giờ trưa đi học về đến nhà tôi uể oải dắt xe vào thì một lũ con nít ào ra vừa hét âm vang: « Chị Nhi về, Chị Nhi về! » Rồi đưa đẩy xe đạp của tôi, đưa đôi cặp gang mang chơi, đưa khác đôi cặp kính. Tôi bực ghê lắm nhưng thấy chúng mừng thì cũng

thương nên cố dịu dàng mà chiều chúng. Đến khi tôi vừa thay áo quần xong và ngồi vào bàn ăn, tôi lấy làm kinh ngạc vô cùng. « Quái, chúng nó định làm cái trò gì kỳ cục vậy? » Tôi tự hỏi rồi đưa mắt nhìn 5 đứa em hàng ngũ chỉnh tề từ lớn đến bé đang đứng trước mặt tôi, hí ha hí hửng. Thằng Phan lớn nhất năm nay thì vào đệ thất hai tay dấu trong áo và bộ mặt thì... thật không biết tả ra làm sao! Hắn vừa muốn cười lại nửa muốn làm nghiêm nên trông thật hề. Tôi suốt ruột quá hỏi ngay tên Phan:

— Tụi bây muốn cái gì mà đứng chào cò cả lũ vậy. Thôi đi ngủ đi chị Nhi ăn cơm chứ.

Đến lúc này Phan mới từ từ rút tay ra. Ai chà! Một lá thư màu sắc sỡ. Thôi, tôi hiểu cả rồi. Lũ này định bắt tôi chuộc chứ gì. Quả thật tên Phan đưa cái thư trước mặt tôi và bảo:

— Tụi em có cái thư của Hans Anton từ bên Thụy sĩ gửi sang nè. Cái phong bì đẹp ghê lắm chị Nhi ơi với lại mấy con tem nữa chứ. Toàn tem chị chưa có không hà. Mà cái thư này lại nặng nặng, chắc...

Chịu không nổi tôi cướp lời:

— Thôi bây giờ muốn xin cái gì thì nói đi rào trước đón sau mãi hết thì giờ của người ta, (rồi dịu giọng) Đưa thư này chị, chốc chị cho mỗi đứa 1 cái kẹo chanh ngon ghê lắm, nhé!

— A! Hoan hô bà Nhi tụi bây ơi. Có vậy chứ. Bà Nhi chịu chơi. Hoan hô!

Tôi thở phào tiếp lấy cái thư. Sao chúng ngoan thế, mỗi đứa một chiếc

kẹo mà cũng chịu! Mấy tên này ngốc quá. Tôi mỉm cười đi lấy kẹo.

Thế rồi nhà im cửa lặng được đến 2g 30, ba má tôi đi làm xong thì ôi đau khổ! Tôi sắp nhức đầu rồi đây. Đầu tiên chúng đánh batterie; và để chúng tỏ mình là 1 tay batteur lành nghề, tên nào cũng dùng hết sức để đập cho mạnh, hét cho to. Dàn batterie của chúng thật thô sơ: vài cái thước sắt, thước cây, mấy cái nắp son, nắm tay đập lên bàn..., nhưng đủ để làm điếc óc kẻ khác. Như thế cũng chưa đủ, chúng còn vặn radio âm ỉ lên. Hết tân nhạc lại nhại đến cải lương khóc lóc thảm thiết rồi thương mại rồi v.v... Thật là nếu không có những tháng tự trường có lẽ tôi đã được vào dưỡng trí viện quá!

Chán trò này, chúng xoay sang tập làm linh nhảy dù. Đứng trên tầng thứ nhất của chiếc giường đôi mà chúng gọi là phi cơ đang bay, tên Phan ra vẻ chỉ huy gia lành nghề:

— Khi nào anh đếm đến tiếng thứ 3, rồi anh hô « Go » là nhảy nghe không tụi bây. Mà anh đầy đứa nào đứa đó mới được nhảy. Nhớ chưa?

— Nhớ! Một loạt 3 cái miệng thét lên câu trả lời.

Rồi sau đó từ trên giường bên này chúng bay sang giường lớn thấp dưới kia. Chấn gối tung tóe lên như ở ngoài trận thật! Trông thấy không cũng phát khiếp các bạn ạ. Nhưng có phải chúng nhảy dù trong sự yên lặng đâu, kèm theo những tiếng ầm ầm khi nhảy xuống, chúng còn bắn đạn miệng thật dòn nữa chứ.

— Tạch tạch tạch! Đùng! Tạch! tạch! Vi-iúu! Đoàn!

Tôi ngồi học mà không yên lòng tí nào vì bé Hòa, em út chúng tôi mới lên 4 mà đã nhập bọn với chúng đề tập sự trở thành "lũ không chịu nổi" rồi. Mới có nửa tháng, nhờ sự tận tâm chỉ bảo của các anh, cộng thêm chỉ hăng hái học tập của bé, thật Hòa không còn tí nào là bé Hòa quần lầy các chị của nó ngày trước nữa. Có khi mẹ tôi về nó chẳng thèm mong, cứ lo chơi với các anh; chả bù cho lúc trước, cứ độ chiều, tắm xong Hòa thơ thẩn chơi trước cửa đề đón má. Nhờ chơi với các anh Hòa cũng bớt bú đi, chỉ lúc nào thèm lắm mới vào năn nỉ tôi cho một "bì bờ" thôi. Bú xong là lấy ngay cái chai sữa làm máy bay. Bé cũng vất luôn giỏ đan của bé và không bao giờ thèm mặc áo đầm. Còn nhớ hồi trước, cứ thấy Phương mặc áo đầm là bé khóc lóc ầm ĩ đòi cho được áo đầm giống chị Phương. Đồ dành cắt nghĩa thế nào cũng không nghe, đành cho bé giả gái vậy. Chả là vì lúc các anh đi học, Hòa ở nhà với chị Khanh và chị Phương, chị Phương chỉ lớn hơn bé vài tuổi nên chơi với nhau hợp lắm. Bé biết chơi bán hàng chơi nấu cơm, biết bế búp bê, biết cầm kim đan như chị Phương. Hơn thế nữa bé còn say mê chơi trò "cô dâu chú rể" với mấy đứa bé gái hàng xóm. Hồi ấy, bé rất sung sướng khi chúng tôi gọi bé là Bé Hòa "nửa gái nửa trai". À quên điều này nữa chứ, bé Hòa "nửa gái nửa trai" còn thích thoa son như Má nữa. Bé có một cái áo may hơi dài thế mà bé lấy làm hãnh diện khi mặc áo ấy lắm vì rằng bé mặc áo... dài giống chị Khanh, chị Nhi! vậy mà chỉ trong một thời gian kỷ lục, 3 tên con trai đã biến đổi hẳn

bé Hòa thành con trai hoàn toàn, một đứa con trai không chịu nổi! Bất cứ hoạt động nào của các anh như đánh nhạc, nhảy dù, chơi cao bồi bắn súng chơi đục, chơi đáo, đánh cờ, sửa xe đạp, sơn rào, nhảy twist, đóng kịch... đều được bé Hòa tham dự với hết sức lực và hết lòng hăng hái của bé. Tuy vậy, bé cũng thích làm ông cha nữa cơ. Các anh bé khôn lắm, khi nào muốn dụ khi bé thì cứ bảo bé làm ông cha để bé đút bánh cho.

Đôi khi các anh bé tham lam quá há miệng thật to rồi đớp luôn tay của em thì...!!! Lại có chuyện to! "Ông cha" lăn ra đất khóc la, bắt đền bánh, bắt đền tay... Nhưng lúc ấy chỉ có kẻ làm chị là khổ.

Kính thưa chư quý vị độc giả,

Đây là kết quả của khoá hè cấp tốc tại gia do 3 giáo sư danh tiếng Phan, Nghệ, Mẫn giảng dạy cả lý thuyết lẫn thực tập. Chắc các quý vị đã nhận thấy tài nghệ của 3 giáo sư khi huấn luyện một bé Hòa hôi sữa thành một cậu bé Hòa khét nắng và nặng mùi mồ hôi rồi chứ.

Vậy xin quý vị hãy mau mau ghi tên cho các em quý vị nhập học khóa hè này đi.

Thời gian: từ nghỉ hè đến tựu trường.

HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ

Ban giáo sư tận tâm, yêu nghề, đầy nhiệt huyết.

Cam đoan đến tựu trường, quý vị sẽ hoan hỷ đón nhận những đứa em lành nghề nỏ đùa và nghịch phá.

XEM TRANG 21

BIÊN NHỚ

HƯƠNG-KIM-LONG

CÂY thước kẻ của Thảo gõ mạnh ba tiếng, đám học trò đang chuyện trò bỗng im. Thảo nhìn một vài đứa còn tranh nhau quyển tập. Rồi cũng dẫu vào đấy. Chúng im lặng. Tất cả đều im lặng. Tiếng chấm mực rõ mồn một. Tiếng ngòi viết siết mạnh trên trang giấy nghe thật ngọt ngào. Giờ tập làm văn của Thảo bao giờ cũng được học trò thích nhất. Hơn nữa, hôm nay gần bãi trường, Thảo đã ra đề bài: «Tả cây phượng ở trường em và nói cảm tưởng», các cô bé tha hồ thêu hoa dệt gấm cho hai cây phượng ở cổng vào. Một vài cặp mắt mơ mộng bỏ bút nhìn trời, chúng ước mong sao trời hơi giăng thu, nắng hơi lưa để tâm hồn thi sĩ của chúng thêm phong phú. Vài mái đầu xanh chăm chú viết, viết thật say sưa, chẳng biết viết gì mà viết lắm thế. Bất giác Thảo mỉm cười, những bẽnh bỗng dĩ vãng chợt đến đầy ắp trong nỗi nhớ.

...Như hình dung lại một sáng nắng lưa nhạt nhòa, thứ nắng lưa của thu vàng yên ổn còn rơi xớt những đợt nắng quái xế chiều đổ nghiêng. Chiếc xe đồ dừng lại, người con gái bước xuống hai tay trĩu nặng hành lý. Con dốc lên cao, cỏ bằng chân lối, mỗi bước đi là những đợt hổ ngai rập mình. Theo tay chỉ của bác tài xế, khó nhọc lắm, người con gái mới nhìn ra ngôi trường ba lớp tiểu tụy, mái thấp lè tè, những đồng rác cao. Khẽ thở dài. Phải bắt đầu tất cả, từ nơi ăn chốn ở, đến trường ốc điều hủ. Bước chân vào đời là thế này sao? Tưởng rồi thất bại, chắt ngất những lo ngại, lo ngại cả những khuôn mặt, áo quần học trò lấm lem bẩn thỉu, có ra đây mới biết quê hương mình còn đồng khô cỏ cháy, có những đứa bé hơn mười tuổi còn cời trần trùng trực, một chiếc xe chạy qua, đám tiều bu quanh tò mò. Quê hương qua sách vở chỉ là những cánh diều lên cao trong bầu trời trong xanh và cao vợi vợi, quê hương qua trí óc như những đài hoa mới nở bừng bừng sinh khí. Ở đây là trái ngược, như dòng sông đỏ sao không trong xanh lặng lẽ uốn khúc như trên tấm họa đồ trước mặt bảng đen.

Hình dung lại một buổi sáng nhạt nhòa. Chuyển xe hàng cuối cùng đã bỏ đi. Tỉnh lý vắng hoe nỗi buồn dềnh lên. Người con gái đứng đó, áo dài kiểu cách này thôi hãy xếp lại, giày cao xin thay bằng đôi guốc mộc đơn sơ. Sống là hòa mình, sống là xây dựng. Một ngày, rồi hai, những buổi sáng thôi rồi không còn ngại ngùng với giọng mực đồng gọi ghé. Những

buổi chiều thân yêu trong tiếng bà-oi của mẹ hiền ru con. Quê hương đã bắt nhịp, máu đã luân lưu. Giấc ngủ trưa mùa hạ không có tiếng ve sầu ca hát là khó ngủ. Hoài vọng tiếng gà gáy sáng, tiếng mõ chuông chiều từ lũng xa vọng về không còn là dấu hiệu của thời gian. Thôi xin hãy lãng quên đời, đời hãy lãng quên tôi. Tôi chỉ muốn mình mãi mãi là một thung lũng bình yên, một sa mạc lạnh, một dòng sông trầm buồn. Thôi xin hãy lãng quên đời, đời hãy lãng quên tôi. Tôi du mình vào một thế giới trẻ thơ mặng sữa. Chắt ngắt những hy vọng, những đài hoa vừa kết nụ, những hạt lúa non vàng diệp lấp lánh trong nắng sớm. Tôi muốn mình chỉ là một tàng cây cổ thụ có nhiều bóng dâm cho kẻ bộ hành. Những bài học thuộc lòng khởi đầu cho những buổi học làm quen. Người bộ hành làm quen bóng dâm. Tôi mãi mãi chỉ muốn mình là một cơn gió mát của buổi trưa hè nóng bức.

Hình dung lại một buổi sáng nhạt nhòa, chuyển xe cuối cùng của tỉnh lỵ đã bỏ đi. Đã nhiều ngày nhiều tháng nhiều năm, những chuyển xe dừng lại rồi bỏ đi. Bóng dâm im mát vẫn được ấp ủ bởi tàng cây cổ thụ. Lớp học mỗi ngày một đông, buổi sáng cũng mắt mở lớn nhìn lên lá quốc kỳ, các em thấy gì không, quê hương mình đó, dòng giống Việt mình đó, các em hãy nhìn kỹ và yêu thương tổ quốc mình. Một ngày bắt đầu bằng những bài cửu chương, rồi toán, rồi luận. Một ngày bắt đầu như bắt đầu một hành trình khổ nhọc, như một kẻ bộ hành nương theo bóng dâm, một chút gió giữa trưa hè oi bức. Tôi là thế đó, bình yên, dung dị, quê hương ơi, quê hương ơi.

Những tiếng ồn ào chung quanh làm Thảo chợt tỉnh, lớp học đã trở lại cảnh náo nhiệt ban đầu, chiếc thước kẻ lại đập liên hồi.

— Thừa cô, trò Hà bôi mực dơ tập con.

— Ai mượn trò Lý thúc cùi chỏ làm hư chữ con.

Thảo được dịp ra oai làm chánh án :

— Hai trò lên đây, quì vào góc, xây mặt vào tường, tay vòng trước ngực. Kỷ luật của Thảo. Không bao giờ Thảo phạt lâu, giới lắm là mười phút. Cũng như mỗi lần bắt buộc phải đánh, Thảo vung chiếc thước lên cao, nhưng lại hạ xuống thật khẽ trên bàn tay bé xiu của con bé, trước con mắt van xin của nó. Thảo quý học trò mình như quý ấu thơ của mình, ấu thơ của Thảo bị lãng quên ở một quận lỵ nghèo nàn, nên giờ Thảo phải ghi đậm và ươm những tuổi mộng này cho thật chóng xanh tốt.

— Các trò góp vở vào đầu bàn, các đội trưởng đem nạp.

Công việc rất nhanh chóng và thành thạo. Lúc hai chồng vở cao xếp ngay ngắn trước mặt Thảo, kiếng trường cũng vừa điểm.

Đêm mùa hạ nóng bức, cố dỗ giấc ngủ mãi mà chẳng được. Thảo tung chăn ngồi dậy rửa mặt và đem bài tập làm văn chấm. Những khuôn mặt văn sĩ phút chốc bừng lên, từng đũa một, có đũa vẽ hai cây phượng cao lêu nghêu, những chấm bút chì đỏ làm hoa nở thắm bầu trời và đỏ rực trang vở, không cần nhìn tên Thảo cũng dư biết đây là bài của Cúc, con bé có nét vẽ thật bay bướm. Thảo bắt tả cái gì là nó dành ngay trang nhất để vẽ, và trang sau viết, giọng văn Cúc thật ngây ngô « Hai cây phượng cao có bông hoa đỏ như hai tàn lọng đám cưới của chị em. Mỗi lần nhìn hai cây phượng nở em có cảm giác mình sắp lớn, rồi cũng có hai cái lọng đám cưới mình, nghĩ mà buồn cho tuổi ấu thơ chóng mất. »

Thảo không khỏi nhin cười, cho 6 điểm trên 10 với lời phê, vẽ đẹp, ý vững và giàu óc tưởng tượng. Đọc thêm vài bài, mỗi bài là một thế giới riêng tư nho nhỏ, nửa hơi hột ngây ngô, nửa thiệt thà măng sữa. Đến lúc Thảo muốn ngủ trở lại, Thảo bắt gặp một bài với nét chữ quen quen, nhỏ li ti và thật nắn nót.

... « Mùa hạ đến rồi, cổng trường được tô thắm bằng những màu hoa đỏ rực, có ai biết đâu màu hoa thân yêu đó sẽ dĩ hôm nay có là nhờ có cô giáo em đã ươm trong những ngày cô mới đến, và mỗi chiều chúng em thay phiên nhau tưới nước nên cây mới tươi tốt, và có hoa đẹp như bây giờ, cây lớn dần theo thời gian và tình thương yêu đã nảy nở giữa em và cô. Cô cũng thường âu sầu mỗi bận nhìn chúng em đón bắt những cánh hoa đỏ ép vào trang sách. Cô bảo đó là màu hoa ly biệt, hoa nhớ thương, hoa học trò. Em yêu màu hoa đỏ như yêu cô giáo, yêu ngay từ thuở mới đến ngõ ngang với va ly cầm tay. Lúc bước vào nhà em trọ, câu đầu tiên cô nói với em mà mẹ còn nhớ là : nhà đẹp thế này mà sao không bảo mẹ trồng hoa phượng, và lần hồi cô bảo em thế nào là màu hoa ly biệt, hoa nhớ thương. Em đoán chừng cô giáo có tâm sự gì buồn về loài hoa này lắm nên cô mới nhìn những cánh hoa phượng đỏ là cô thổ dài. Em mong sao em mãi mãi yêu cô như yêu màu hoa phượng ở cổng trường em. »

Thảo ngưng đọc, nhìn lên bầu trời vừa mới bắt đầu đổ mưa. Gió thổi mạnh, những hạt mưa đầu tiên đổ trên mái lá, Thảo vói tay mở cửa sổ. Trong đêm Thảo bắt gặp Phương đang cúi mình hứng những hạt nước mưa nhỏ xuống mái lá.

Thảo gọi khẽ :

— Phương, em chưa ngủ sao ?

— Dạ trời nóng quá em ngủ không được, bỗng thấy mưa, em hứng nước để cô giáo tắm cho mát.

Chớp mắt, Thảo cảm động thật sự. Đứa học trò bé nhất lớp và học giỏi này quả là nó yêu cô giáo nhiều lắm, yêu hơn cả bài luận nó giải bày

tâm sự. Khuôn mặt bụ bẫm với hai con mắt nai tơ mở lớn lần đầu tiên đến lớp đã làm Thảo chú ý và mến. Chú ý vì học giỏi, mến vì nét mặt dễ yêu cộng thêm đức tính nhu mì. Thời gian ở gần nhau — Thảo trọ nhà Phương — Thảo xem cô học trò nhỏ như đứa em út của mình, chỉ vẽ nhiều cái hay mới, Thảo thổi vào tâm hồn Phương những nét hiền dịu ngọt ngào của miền thôn giã, sinh khí quê hương mến yêu...

Hôm sau,

Phương nhanh nhẹn ôm chông vớ cao nổi gót sau lưng cô giáo đến trường, niềm vui rộn rã trong lòng con bé. Nó đã lên xem trộm bài tập làm văn cô giáo chấm hồi hôm, nó không khỏi cảm động lúc bắt gặp nét bút chì cô ghi kín đáo ở trang sau.

« Cô sẽ kể cho em nghe chuyện màu hoa thương nhớ này ». Con bé phập phồng hồi hộp mãi như sắp biết được những điều bí mật của cô giáo. Nó không tiết lộ cho ai. Nó cố gắng chờ đợi như chờ đợi một cái gì mới mẻ sắp đến.

Nhưng rồi nó vẫn mãi mãi chờ đợi. Và cô giáo vẫn chưa kể cho riêng nó nghe chuyện màu hoa nhớ thương, cô vẫn thờ dài những lúc nhìn hoa đỏ tung bay trong gió mát. Thời gian trôi nhanh, những sáng nắng mùa hạ chói chang thôi không còn nữa. Những chị ve sầu cũng vỗ cánh về nẻo xa. Thu đến vội vàng, dò dẫm bằng từng đợt heo may lành lạnh, heo may của nhung the và thu vàng rất yên ổn ở vùng quê yên tĩnh. Những dáng liễu xanh thắm buông lơi, con đường đến trường đã ngập đầy lá úa, và 2 cây phượng bắt đầu rụng bông xơ xác cuối cùng. Cuối mùa thu năm đó, cô giáo không còn trọ nhà Phương, cô được giấy đổi đi một tỉnh khác. Hôm chia tay, Thảo đứng giữa vòng đai thân yêu. Cô giáo đứng giữa những vòng tay thân ái của học trò mà nghe tâm hồn mình mọc cánh thênh-thang buồn. Giọng nói như một lời ru nước mắt :

— Các em ở lại mạnh khỏe, học giỏi, chóng ngoan, cho có giờ thăm hỏi đến thân quyến, cô không có thì giờ thăm từng nhà được. Cô giáo nói thật nhiều. Học trò không khóc nhưng mắt đứa nào cũng đỏ hoe, Phương đại diện cho đám học trò nhỏ nói vài lời từ giã :

— Thưa cô, chúng em không có gì tặng cô kỷ niệm lúc chia tay này, chỉ biết mong cô đi đường bình an và gặp nhiều may mắn ở trường mới, riêng... nói đến đây, Phương bật khóc. Thảo ôm chầm lấy con bé, áp đầu vào ngực mình, vỗ nhẹ :

— Cô biết em muốn nói gì, về nhà, chúng mình còn dịp nói chuyện mà, nín đi, Thảo nói Phương nín đi nhưng bây giờ Thảo đã khóc thật, những hạt nước mắt rơi trên tóc Phương nghe buồn làm sao.

Đêm đó, Phương được ngủ với cô giáo, cô giáo nói nhiều, toàn là lời khuyên nhủ, nhưng tuyệt nhiên cô không nói gì đến câu chuyện màu hoa phượng nhớ thương mà cô hứa sẽ kể cho Phương nghe, như cô đã ghi nét bút chì dạo nào.

Chuyến xe đồ buổi sáng tinh sương sắp chuyển bánh, cô giáo ôm chầm Phương vào lòng, lau nước mắt cho Phương. Tiếng còi dục dã, cô giáo dúm vào tay Phương một chiếc hộp nhỏ đã cũ. Thở rồi thôi. Xe đi. Phương nhìn theo hút mắt. Trên tay cầm chiếc hộp nhỏ, Phương trở vào nhà, mở nắp hộp: chỉ có một cánh hoa đỏ ép đã cũ.

Cô Thảo ơi,

Đứa bé Phương trong truyện là hình ảnh em của những năm tháng ấu thơ. Cô đọc và chắc cô đã hình dung lại ngôi trường cũ với hai tầng phượng vĩ thắm đỏ. Em đã tự hứa với chính mình là không bao giờ em nhắc lại tên cô và màu hoa phượng nhớ một lần nào nữa, em ích kỷ, chỉ thích kỷ niệm đó ở riêng với chính mình, viết ra, kẻ khác đọc, và thế là trôi hết nhớ nhung về dĩ vãng xa xưa. Nhưng chiều nay em đã mâu thuẫn lấy chính mình, cũng mùa phượng năm xưa trở về, những cánh hoa đỏ sao mà giống hệt khung cảnh năm xưa, tâm hồn em, biển nhớ tưởng trầm lặng nay lại vỗ sóng dạt dào, những bẽnh bỗng ký ức chợt bất nhịp lúc em thấy chân dung một con bé tóc thắt bím níu tay chị nó (em đoán vậy) đòi nhặt cho được một cánh hoa phượng vừa rơi rụng. Em chú mục nhìn xem, nó đã nhặt được không cần bàn tay thân yêu của chị nó. Và em, con nhỏ Phương của cô giáo Thảo, ôm hận mãi về câu chuyện màu hoa nhớ thương cô hứa kể, mà chẳng bao giờ được nghe.

Cô Thảo ơi,

Ngày cô đi rồi, em buồn và cô đơn quá, không còn ai chỉ em xem những sáng những chiều, những nắng những mưa. Sáng chiều nắng mưa là của thiên nhiên, nhưng với em là hình ảnh thân yêu không còn thời gian không gian nữa, chỉ còn cô Thảo là sống mãi với những bẽnh bỗng trí nhớ ấu thơ. Thời gian ngắn, em theo gia-đình lên tỉnh, xa ngôi trường tuổi nhỏ, những ước mơ bé bỏng cũng vượt khỏi tầm tay níu với, em ra đi, mang theo hình ảnh cô, ngôi trường và tàng cây phượng đỏ làm hành trang cho bước chân non yếu vào đời.

Hình dung lại những tháng ngày xưa cũ, nắng chiều nhạt nhòa, nắng lưa lên cao, nắng nhảy múa vui tươi trên những thước nhựa đường ngập

đầy xác hoa đỏ, ngôi trường đã bỏ lại sau lưng cùng tuổi nhỏ. Không biết giờ có còn gì không, hay theo thời gian mà tàn lụi dần rồi hờ cò Thảo? Thời gian đánh mất tâm hồn mình những ấu thơ vụn vặt ngây ngô, nhưng là quý, là hạt sương mai, em yêu những ngày xưa thân ái đó. Có người thường trách em sao hay viết về huyền thoại tuổi thơ, về quê hương hoang đường, hiện tại không có gì sao? Em không trả lời vội, chỉ biết viết những lúc mình thấy cần diễn tả một cái gì gọi cho mình nỗi ray rứt khôn nguôi. Những đài hoa chớm nhụy, những hạt sương sớm ngọt ngào. Tuổi nhỏ là thế. Tại sao không viết, không nhắc gọi những huyền thoại tuổi thơ hờ cò Thảo, hờ Vân, hờ Thủy, hờ những người tôi yêu mến.

Hình dung lại những dáng nắn cũ nhạt nhòa, hai chị em con bé đã nhặt đầy hoa đỏ rồi, vui vẻ bước đi, em dõi mắt nhìn theo mắt hút. Em bước đi, bước trong nỗi nhớ bênh bồng lên cao chót vót buồn. Em gọi thầm trong biển nhớ khôn nguôi, những điệp khúc vang lên như lời tình tự: cò Thảo ơi, cò Thảo ơi. ●

Mùa chia tay

*Khi hoa phượng bắt đầu mang sắc
thắm*

*Anh biết rằng nước mắt sẽ lem mi
Và vườn cây tiếng ve dài nào ruột
Anh hiểu rằng đó là nhạc chia ly.*

*Ngó đi em, mắt nhìn lên cành phượng
Hoa phượng nào sắc cũng thắm như son
Nhưng anh thấy ghét màu son ở
phượng*

Phải chăng vì không hợp máu con tim

*Nghe đi em tiếng ve chi buồn lạ
Ca nhạc sầu phải là nhạc chia ly
Nhạc chia ly buồn vọng phút phân kỳ
Bàn tay mình sắp đưa xa vạn dặm*

*Phượng vẫn thắm và ve thêm buồn thắm
Bụi càng đầy vầy lối rẽ chia ly
Chắc chắn rằng lệ anh sẽ lụy vì
Nhưng môi em có sầu chẳng lúc ấy?*

HOÀI MỘNG THIÊN THAI

Khóa Hè TIẾP TRANG 15

Cam đoan nhà quý vị sẽ luôn luôn náo nhiệt vui vẻ và các em quý vị sẽ có những bắp thịt rắn chắc, da dẻ đen hồng, cử chỉ nhanh nhẹn.

Còn một điều này nữa, quý vị nào chưa biết nhức đầu thì sẽ biết ngay.

Khóa hè bổ ích, khóa hè vui tươi!

Nhận học viên giới hạn.

Xin ghi tên cho em út và các con một nhanh lên. Nhanh lên kéo hết chỗ!

Muốn biết thêm chi tiết và thể lệ ghi tên, xin hỏi:

CHÍ-NHI

MỘT VẬT KỶ-NIỆM KỶ-THÚ

Từ trường về nhà, Linh vừa đi vừa nhảy, vừa huýt sáo. Lòng Linh rộn rã không sao tả được. Nó cứ nói thầm: « Bãi trường rồi Bãi trường rồi ! ». Nó nghĩ đến vụ nghỉ hè sắp đến nên không ngăn được nỗi vui mừng. Linh thấy con đường về nhà ngắn hơn mọi khi rất nhiều. Vừa bước vào nhà thì chị Hồng đã mỉm cười ghẹo Linh :

— Kìa ! Linh « đầu bịa » của chị hôm nay về sớm thế !

Linh sụ mặt xuống ngay, liếc chị một cái :

— Chị cứ ghẹo em hoài, em mét ba cho coi !

Nguyên là Linh có cái đầu hơi to một chút nên cả nhà thường hay trêu nó, bảo là Linh đầu bự,

nhưng gọi trại ra là « Linh đầu bịa ». Nó rất ghét cái « biệt danh » đó nên ai trêu là nó giận.

Chị Hồng cười dịu dàng :

— Thôi mà, chị nói chơi một chút mà, đừng giận chớ ! Thôi đi tắm cho mát mau rồi ra ăn cơm Út cùng của chị. Ba về rồi kìa...

Cả nhà quây quần xung quanh mâm cơm bốc khói, ai nấy hôm nay đều vui vẻ. Ba liếc nhìn các con rồi nói :

— Bãi trường rồi, ba cho đi nghỉ mát. Các con muốn đi đâu nào ?

Tức thì hai anh Tùng và Sinh nhao nhao lên :

— Đi Nha-Trang đi ba, đi Nha-Trang.

Còn chị Hồng thì nói :

— Đi Đà-lạt cho khoẻ Ba, đi Đà-lạt,.. Chỉ có Linh là ngồi im lặng ăn không nói gì.

Má âu yếm nhìn Linh :

— Kìa ! Linh của má, con đi đâu, sao không nói ? Đà-lạt hay Nha-Trang ?

Linh cười :

— Hai chỗ đó con không thích chỗ nào cả, con xin Ba Má cho con về Ngoại nghỉ hè kỳ này...

Cả nhà ngạc nhiên nhìn Linh, Ba hỏi :

— Ủa ? Sao lạ vậy Linh ? Con mới về hôm trước mà. Về Ngoại thì lúc nào mà không vắng ? Con không đi với Ba Má sao ? Linh phụng phịu lắc đầu :

— Không, con không đi đâu, Con hứa rồi với anh Tân rồi. Kỳ hè này con phải về chơi với anh.

Ba cười dòn dã :

— Có mấy đứa mà đòi đi ba nơi ! Biết đi đâu bây giờ...

Anh Sinh liếc chị Hồng :

— Chị Hồng thì cứ đi Đà-lạt, đi Nha-Trang với tụi em tám thích vô cùng...

Chị Hồng lắc đầu :

— Không ! chị nhất định rồi, chị đi Đà-lạt.

Ba hỏi Má :

— Sao, bây giờ tính đi đâu đây Má sắp nhỏ ?

Má cười :

— Tôi thì đi... Đà-lạt... với con Hồng..

Anh Tùng la lên :

— Má cứ cung chị Hồng không ? Má không đi với tụi con.

Ba ngắt lời :

— Thôi. Được rồi, đừng cãi nữa. Ba đưa Tùng và Sinh ra Nha-Trang ở với Bác Hai rồi về đi Đà-lạt với Má và Hồng.

Cả nhà reo lên ,

— Ô ! thích quá, như vậy là tuyệt rồi !

Chị Hồng hỏi Linh :

— Linh, thôi đi với chị nghe cung ?

Linh cương-quyết :

— Em cũng nhất định rồi, em về Ngoại..

Tùng cười lớn..

— Linh « đầu bựa » thật kỳ-khôi hết sức !..

Linh phàn mắc-cở, phàn giận dữ, sắp khóc.

Ba rầy Tùng :

— Tùng đừng ghẹo em nữa, thôi nếu Linh thích về Ngoại thì để Má đưa về rồi sẽ trở lên đi Đà-lạt. Nè ! Về dưới phải nghe lời Ngoại và Cậu Mợ nghe không ?

Linh sung-sướng gật đầu, mơ-màng nghĩ đến ba tháng hè nơi thôn-quê êm mát.

Bỗng Ba nói :

— À ! Ba có ý-kiến này, kỳ hè này tụi bây đi ba chỗ khác nhau,

vậy chừng nào về nhà, mỗi đứa sẽ phải đem về một thứ gì để làm kỷ-niệm vụ nghỉ hè của mình. Vật kỷ-niệm của đứa nào hay nhất, tuyệt-nhất sẽ được Ba Má thưởng một món quà mình thích...

Ba nói chưa dứt lời mấy anh, chị đã reo hò ầm-ĩ, chị Hồng nói:

— A! Đà-lạt có rất nhiều hoa đẹp, vật kỷ-niệm của con sẽ đẹp nhất...

Anh Sinh nói:

— Chưa chắc! Nha-trang có vô-số ốc sò kỳ lạ, rồi chị sẽ biết...

Má hỏi Linh:

— Còn con, con sẽ có cái gì?

Linh ngẫm-nghĩ rồi lắc đầu:

— Con không biết... Bí-mật mà...

∴

Mấy tuần trôi qua nơi đồng-quê thật thú vị. Linh vui đùa cùng Tân thật thỏa-thích. Nào những buổi thả diều trên cánh đồng rộng mát, dưới bầu trời trong xanh. Nào những chiều thơ-thần trên lưng trâu hứng gió lành nơi đồng ruộng. Có những buổi cùng Tân chèo ghe len-lỏi qua những con rạch để hái những trái bần chua hoặc những trư đi câu cá thật xa nhà... v..v.. Tất cả những trò giải-trí đó Linh vô-cùng ưa thích, không khi nào biết chán.

Hôm nay chỉ một mình Linh len lỏi qua những bụi rậm để bắt chim. Từ này giờ đi đã mỏi

chân mà chả bắt được một con chim nào. Linh cứ đi tìm mãi. Qua một cụm tre xanh, Linh bỗng thấy một ngôi nhà ngói thật rộng lớn kiểu cổ, mái đã phủ đầy rêu xanh. Ngôi nhà thật vắng lặng, chẳng có ai ra vào. Linh đang tò-mò đứng nhìn, bỗng nghe có tiếng nói đâu đây:

— Ai đó?

Linh định trả lời nhưng không thấy có người hỏi, nó liền quay chung-quanh để kiểm nhưng không thấy ai cả. Linh đang ngỡ-ngác thì tiếng nói lại phát ra sau lưng:

— Ai đó?

Âm thanh của tiếng nói thật lạnh-lót mà lạnh-lùng làm sao? Linh vụt quay người lại kiểm nhưng cũng không thấy ai. Linh đã bắt đầu thấy sợ, tim đập thình thịch trong lồng ngực. Nó gượng can-đảm hỏi « kẻ vô-hình »:

— Ai ở đâu mà hỏi tôi vậy?

Không một tiếng trả-lời... Xung-quanh im-lặng... Chỉ có tiếng lá cây chạm nhau kêu xào-xạc...

Ngôi nhà cổ vẫn vắng lặng không một bóng người...

Tiếng hỏi lại lạnh lùng vang lên nhưng lần này Linh nghe phát ra trên cao khỏi đầu mình:

— Ai đó? Ai đó? Ai đó?...

Tiếng hỏi dồn dập liên hồi. Linh ngược đôi mắt sợ hãi lên cành cây cao phát ra tiếng nói nhưng cũng không có gì. Mồ hôi

rin chạy từng giọt trên gương mặt tái xanh, Linh chỉ khẽ kêu lên : « Trời ơi, Ma ! Ma ! » rồi quăng giàn ná chạy trốn chết về nhà. Tiếng hỏi vô hình vẫn chạy đuổi Linh một đoạn mới hết. Linh chạy cơ hồ muốn ngã quỵ xuống đất nhưng vẫn phải cố gắng không dám nghỉ. Về đến nhà, trông Linh thật bơ phờ, thảm hại làm sao ! Gặp Tân ở đầu ngõ, Tân vội hỏi :

— Ủa ! Linh đi đâu về mà xơ xác quá vậy ?

Linh đặt một tay lên ngực, một tay quạt những giọt mồ hôi trên mặt vừa kể câu chuyện kinh khủng cho Tân nghe. Cuối cùng, Linh kết luận :

— Kinh khủng làm sao ? Khi em bỏ chạy về, tiếng nói quái dị vẫn đuổi theo em một đoạn đường anh Tân à !

Tân nghe xong đã không sợ mà còn ôm bụng cười lăn xuống cỏ. Linh ngơ ngác nhìn Tân chẳng hiểu gì. Cười một hồi, Tân mới thủng thẳng nói :

— Ai bảo Linh đến ngôi nhà đó làm gì ? Bị ma nhất là phải ! Anh đến đó lần nào cũng bị.

Linh ngạc nhiên :

— Trời ! anh cũng bị nữa... ghê quá ! Nhà đó có ma thật sao anh ? Bộ không ai ở sao ? Ngôi nhà thật lớn mà xung quanh cây cối um tùm, vắng vẻ đến ghê người.

— Nhà đó chỉ có hai người ở thôi. À để mai anh dẫn đến đó một lần nữa cho biết rõ...

Linh le lưỡi thật dài :

— Thôi, Anh ơi ! Anh có đánh em, em cũng không dám đi... Em sợ lắm !

Trời mới chạng vạng tối nhưng ở thôn quê đã im vắng, mọi người sửa soạn đi ngủ. Linh xách đôi guốc ra hàng lu sau hè rửa chân. Bầu trời hôm nay trăng sáng vàng vạc, sao lấp lánh giát kim cương đầy trời. Linh bỗng khoát hút đầy phổi làn gió trong mát. Bỗng nơi cây măng cầu sau hàng lu lại phát ra tiếng hỏi :

— Ai đó ?

Tiếng nói lạnh lùng rợn người lúc trưa lại vang lên. Linh run rẩy quăng đôi guốc chạy ulla vào nhà, nhào đại vào lòng cậu Tư đang xem sách mà khóc rống lên. Cả nhà hoảng hốt, Bà Ngoại, Mợ Tư và Tân chạy đến hỏi rối rít :

— Linh ! Cái gì vậy Linh ? Sao vậy ?

Linh vẫn còn run, nói từng tiếng :

— Anh Tân ! Con .. ma... hồi trưa nó lại đến nhất em. Con ma ở ngôi nhà... Linh nói chưa dứt câu, Tân lại ngã ra cười sặc sụa. Bà ngoại bực mình gắt :

— Tân ! Mày cười cái gì ? Mày nhất nó hả ?

Linh ! con nói ma gì ?

Tân lại cười lớn :

— Con ma, con ma biết nói ở nhà Bà Tám đó Ngoạ!... con ma... chim đó !

Nghe Tân nói, cả nhà bỗng nhiên lại cười ồ lên. Linh càng thêm ngơ ngác, Cậu Tư xoa đầu Linh :

— Không có ma gì ráo trọi con à ! Đó là con sáo ở đằng nhà bà Tám đấy. Phải con nghe nó hỏi : « Ai đó » không ? Nó biết nói được vài ba câu như người vậy. Nó khôn lắm, bà Tám không nhốt mà cũng không mất nữa !

Vỡ lẽ ra, Linh ngượng nghịu đỏ bừng cả mặt, lấp bắp trong miệng:

— Tại... Anh - Tân... ảnh nói con ma...

Cả nhà lại cười ồ...

Hôm sau, Tân dẫn Linh đến nhà bà Tám chơi. Bà Tám đã già nhưng rất vui-vẻ, sống với cậu trai út trong ngôi nhà rộng thênh thang... Sau khi nghe Tân kể câu chuyện « con ma » hồi tối, hai mẹ con bà Tám cười nức-nẻ, cậu con lại chạy ra vườn huýt sáo gọi con chim vào. Con sáo mình đen nhánh, cặp mắt tinh-ranh, cái mỏ vàng nghệ nháy nhót chập-rải từ cửa vào. Nó nhảy vào bàn tay cậu trai, sau khi nghe chủ huýt sáo, nó nghiêng đầu qua một bên, cái mỏ mở ra kêu chích-chích rồi :

— Ai đó ? Ai đó ? Có khách. Lấy nước...

Linh trố-mắt: không ngờ con vật biết nói nhiều như thế ! Cậu trai lại lấy cho chuối chim ăn. Tân và Linh quăn-quít con vật mãi một buổi mới ra về. Trưa hôm sau Linh lại ra ruộng đập một lon cào-cào, châu châu đem đến nhà bà Tám cho con chim ăn. Nó hả miệng thật lớn nuốt trứng con cào-cào, ra vẻ đói lắm. Cậu trai nói :

— Nó thích ăn thứ đó lắm, nhưng anh không có thì-giờ đi bắt nên chỉ cho nó ăn chuối. Trong lúc Linh cho chim ăn, hai mẹ con bà Tám thì thầm cái gì nho-nhỏ. Một lúc sau, cậu trai ra sau vườn xách một cái lồng nhỏ vào. Trong đó lại có một con sáo nhỏ nháy nhót. Cậu trai hỏi Linh :

— Em có thích nó không ?

Linh trù-mến nhìn con vật :

— Thích lắm chứ ! Ước gì em có được một con !

— Anh vừa bắt được con chim này, vậy anh cho em con biết nói đó !

Linh mừng-rỡ nhưng từ-chối :

— Dạ, em không dám nhận đâu. Nếu anh có cho, em xin con chim mới bắt được...

— Không, anh cho thì em cứ việc lấy. Con chim nhỏ này một thời-gian, anh sẽ lột lưỡi nó, anh sẽ tập nó nói được không lâu đâu.

Em dễ thương lắm, anh mến em lắm, em cứ nhận đi...

Cậu trai và bà Tám thật ý cho Linh, Linh mừng quá sức cảm-ơn rối-rít. Một lúc sau, cậu trai bắt nó đem bỏ vào chiếc lồng tre cho Linh và dặn dò kỹ-lưỡng cách săn-sóc nó. Linh xách chiếc lồng tre ra về, lòng như bay bổng lên trời cao.

Từ ngày thêm con chim, những ngày nghỉ hè của Linh ở quê Ngoai càng thêm tuyệt-thú. Sáng sáng hai anh em Tân, Linh ra đồng đập cào-cào cho nó ăn. Tân gọi Linh mãi là: «Linh đầu bịa» còn Linh thấy Tân mập-lù thì gọi là «Tân hột mít», hai anh em cứ gọi mãi hai biệt-danh ấy. Những ngày êm-đẹp trôi-quá thấm-thoát gần hết kỳ hè.

Hôm nay, Linh nhận được thư của Ba Má và hai anh từ Đà-lạt và Nha Trang gửi về. Linh cười thú-vị khi nghe Ba nói chị Hồng gầy nhom đã lên được vài ký và đã ép được một tập đầy hoa đủ loại để làm «vật kỷ niệm kỳ thú» của mình. Còn thư của Tùng và Sinh thì khoe: đã sưu tập được rất nhiều ốc sò kỳ-lạ và đầy màu sắc, đó là «vật kỷ niệm kỳ-thú» của hai anh. Người nào cũng rất tin-tưởng về vật của mình và có hỏi Linh đã có gì để kỷ niệm chưa. Linh viết thư trả lời nhưng chẳng nói gì đến con sáo biết nói yêu quý của mình, chỉ nói vật «bí-mật» để dành ngạc-nhiên cho gia-đình.

... Bây giờ, «Linh đầu bịa» lưu-luyến từ già Ngoai, cậu mợ và anh «Tân hột mít», từ già nơi thôn quê yêu dấu đã lưu rất nhiều kỷ-niệm nơi lòng để về thủ-đô họp mặt gia-đình sau ba tháng hè xa cách...

Về đến nhà, Linh vội dấu con chim một góc không cho ai biết.

Sau bữa cơm họp mặt đầu tiên, cả nhà quây-quần chung quanh

bộ salon. Linh thấy ai cũng có vẻ khỏe-mạnh: Ba Má thì mập thêm. Hai anh Tùng, Sinh gương mặt rúm nắng, rắn-rỏi. Riêng chị Hồng thì mập chớ không như « cò ma » nữa, đôi má chị ửng-hồng trông xinh xắn tẹt. Sau những chuyện hàn-huyên trong những ngày xa cách, Ba nói :

— Bây giờ, giờ « nghiêm-trọng » bắt đầu !

Ba cười, tiếp :

— Mỗi người đem vật kỷ-niệm ra đây, Ba Má chăm điếm.

Chị Hồng hối-hả chạy vào buồng mang ra. Anh Sinh cũng mang tới. Riêng Linh vẫn ngồi ỉ trên ghế. Má ngạc-nhiên hỏi :

— Ủa ! Còn của con sao không đem ra ? Không có hả ?

Linh cười bí mật !

— Có chớ ! Nhưng đợi Ba Má xem của anh chị trước rồi con mới mang tới.

Ba gỡ từng trang giấy « pelure » trong tập của chị Hồng ! Ôi !

Đẹp làm sao ! Những hoa đầy màu sắc ép xong được dán vào những tờ giấy xanh, đỏ, vàng làm nổi bật sắc hoa. Tuy hoa đã khô nhưng vẫn đầy đủ cánh, nhụy và hương thơm thoang-thoảng vẫn còn. Cả nhà đều khen nức-nở. Ba nói :

— Tốt lắm ! Hồng rất khéo tay tỷ-mỷ, ép dán rất mỹ thuật, được lắm !

Chị Hồng sung sướng mỉm cười nhìn Má.

Ba lại dở nắp chiếc hộp đựng sò ốc của hai anh, Linh lại một phen ngạc-nhiên.

Những con ốc lạ-lùng mà Linh chưa thấy bao giờ, màu sắc kỳ lạ Hai anh lại xâu ốc lại thành từng chuỗi, đẹp quá... À ! Lại có những con thật to, Linh không tưởng-tượng nổi... Mà có cả những cái san hô trắng tinh nữa chứ !.. Mọi người đều chắc lưỡi. Ba tuyên bố :

— Khá lắm ! Hai con rất khá ! Đã bỏ nhiều thì giờ để sưu-tập chúng. Những cái này rất có giá-trị, tốt !

Tùng và Sinh khoái-chí cười vang rồi nhao-nhao hỏi Linh :

— Còn cái gì của em đâu nêo. Đem ra mau cho Ba xem ! Nhanh lên !

Bấy giờ Linh mới hối-hả chạy vào xách chiếc lồng chim ra.

Mọi người la lên ;

— A ! Một con chim ! Con sáo, thú quá !

Linh đặt chiếc lồng giữa bàn. Con chim mở cặp mắt đen ngơ-ngác nhìn mọi người, Ba hỏi :

— Con chim đẹp quá ! Nó có biết nói không con ?

Linh không trả lời, chỉ huýt sáo. Con chim nghe tiếng, nhảy nhót trong lồng nhưng không nói một tiếng nào. Linh huýt-sáo mãi cả miện nhưng con vật chỉ phát ra tiếng kêu « chích-chích » mà thôi. Linh giận quá không sao nói được. Anh Tùng lại trêu Linh :

— Nó không nói được à ? Vật kỷ-niệm hè này của Linh như thế à ? Ôi ! « Linh đầu-bịa » xoàng thật !

Đang bực mà nghe anh ghẹo mình, Linh muốn khóc. Và Linh tức con chim thật.

Ở dưới quê nó nói tối ngày thế mà đến giờ chằm điềm nó lại « câm » đi !

Thấy Linh sắp khóc, Ba rầy Tùng :

— Tùng, sao lại ghẹo em ? Từ rày Ba cấm không ai được gọi em là « Linh đầu bịa », « Linh đầu bịa » nữa nghe chưa ! Linh thấy hã dạ, gọi con chim lần nữa. Lần này nó hã cái miện vàng ánh kêu lên mấy tiếng « chích chích » rồi buông mấy tiếng :

— Ai đó ? Ai đó ? Linh đầu bịa !

Cả nhà im-lặng trố-mắt nhìn con vật. Chính Linh cũng ngạc-nhiên không tả được : Không biết nó học nói tên Linh hồi nào ? À !

Phải rồi ! ở dưới quê nó nghe Tân kêu « biệt-danh » của Linh hàng ngày, bây giờ lại nghe Tùng và Ba nói, nó mới nhắc lại được. Sau mấy giây ngạc nhiên, cả nhà lại cười rồ ra. Ba và Linh, cả Tùng nữa, đều hỏi :

— Tuyệt quá ! Thú quá ! Nó nói được nhiều không Linh ? Làm sao mà có nó vậy ?

Linh lại huýt sáo, con chim nhảy nhót :

— « Ai đó ? Linh đầu bịa ? Có khách ! Lấy nước... »

Con sáo nói một tràng dài khiến ai nấy lại thêm một phen cười vỡ bụng. Rồi Linh kể lại chuyện con sáo. Nghe xong, Ba nói :

— Con vật tuyệt quá ! Bây giờ cả nhà có đồng ý là « vật kỷ niệm » của Linh là hay nhất, sống động nhất không ?

— Đúng ! Đúng ! con chim của Linh chiếm giải nhất !

Ba cười :

— Linh ! Con sẽ được chiếc xe đạp nhỏ xinh xinh mà con hằng mơ ước trong kỳ nhập trường này.

Linh mừng quá nhảy cẫng lên. Ba tiếp :

— Bây giờ, Ba cấm không cho ai kêu « biệt danh » của Linh nữa nhưng con sáo của con nó kêu như vậy, con có giận không ?

Linh hờn hờ :

— Không ! Con không giận mà còn thích nữa ! Con thích nó gọi như vậy suốt ngày !

Căn nhà lại vang lên tiếng cười ròn rã. ●

Vườn Thơ

QUYÊN-DI phụ trách

Rồi mùa Xuân bay xa
Đóa mai vàng rã cánh
Lời trong gió thoảng qua
Ấp e cảnh Phượng thắm
Mùa hè về rồi đó
Mang màu nắng chói chan
Rực rỡ cảnh hoa đỏ
Vườn mình đón hè sang...

CHÂU QUỐC HƯƠNG
(Giao Mùa)

Thế là «mùa hè về rồi đó», thời gian cứ lặng lẽ trôi nhưng nhanh chóng một cách không ngờ, mới ngày nào bạn bè cùng nhau tổ chức ngày liên hoan đón mừng Xuân mới, vậy mà bây giờ đã:

...Và cúc vàng chết lịm
Phượng đỏ chạy về tìm
Nở trong lòng tuổi trẻ
Họ chạy về lặng im

Hàng phượng đỏ chói chan
Ve bắt đầu ca khúc
Bản ly tan tuổi vàng
Sầu dâng về lũ thác...

LÊ THỊ TÂM TÂM
(Ca khúc mùa hè)

Miền Nam không có mùa hè rõ rệt, nhưng vẫn có một cái gì thay đổi về thời tiết khiến người ta có thể nhận ra được đã qua thời gian của mùa Xuân:

...Ngày hè ru man mác,
Tiếng ve sầu rí rên
Hoa Phượng rơi lác đác
Một hè buồn dâng lên

Nắng hè mang oi nồng
Và tiếc nhớ băng khuâng
Nhớ thương về ngực trĩ
Nghe ray rứt trong lòng

Đêm hè buồn hơn đông,
Nhạc đế kêu náo nùng
Mình tôi nhớ bạn quá
Hồn bước vào mộng lung...

TRẦN CA THẾ DUNG
(Hè nhớ bạn)

Không khí mùa hè mở đầu khi một loài hoa đỏ chói lợi bắt đầu tung bùng đua nở:

Có một loài hoa đỏ
Thích nở vào mùa hè
Đó là loài hoa Phượng đỏ
Còn gọi Hoa Học Trò...

«Hoa học trò», cái tên thật đẹp, loài hoa phượng vĩ sở dĩ được mang cái biệt danh ấy vì giữa nó và giới học trò có nhiều liên hệ đặc biệt. Một trong những liên hệ là nó báo cho học trò rằng «đã đến lúc chia ly» bằng cách nở thành từng chùm đỏ chói:

...Cứ một lần hoa hở
Là học trò chia tay
Mỗi người về mỗi ngã
Xa bạn mến và thầy ..

LÊ NGUYỄN MYNH
(Hoa học trò)

...Màu hoa đỏ thắm với đầy
Làm tôi chợt nhớ hàng cây trong trường
Nơi ghi đầy những yêu thương
Của ngày đi học cùng đường với hoa
Những ngày vui sống yên hòa
Những ngày nghỉ học cùng ra biển ngồi

Bây giờ ta, bạn xa rồi
Đề ta buồn tủi cho đời của ta...

BÀNG TRÂM

(Hoa xưa trở lại là ngày chia ly)

Chính vì phượng báo tin ngày từ
giã đến nên nhiều người đâm ra hờn
với phượng và cho rằng chính phượng
là nguyên nhân gây ra sự chia lìa :

Một chiều hoa lá bâng khuâng
Rơi trên sắc dáng ngập ngừng êm mơ
Gió bay tà áo phất phơ
Phượng rơi đỏ thắm ven bờ sông
Hương

Bâng khuâng nhạt cánh hoa buồn
Nghe trong tim một nỗi buồn xa xôi
Sao hoa nở kín khung trời

Không cho tôi kịp một lời cùng Xuân ?

TRẦN ĐỨC HÙNG
(Mùa hoa chợt đến)

Tuy vậy, vẫn có những người cảm
thông với phượng, nhìn phượng vừa
nở đã vội rơi tan tác, người thơ
muốn được chia sẻ nỗi buồn với
phượng :

...Trưa xuống thấp xác Phượng rơi
lả tả

Phượng rơi nhiều là cam chịu ly tan

Có buồn chẳng hỡi cánh phượng
kéo tàn
Buồn lửa hạ hay buồn đời bạc
mệnh ?

T.T.T. THẾ PHƯƠNG
(Trưa hè)

Mặc cho người kẻ thương ghét, bao
giờ phượng cũng mến yêu các cô cậu
học trò. Hè về, phượng thủ thi bên
tai chúng ta những lời tha thiết :

Phượng nói rằng : «ta sắp phải chia
phôi

Cùng cô, cậu học trò bé nhỏ

Hãy vui đi ! Một niềm vui cõi mở.

Nhìn tương lai đang rực rỡ huy
hoàng

Ngày chia ly bao ước vọng cao
sang

Mơ tài, đức làm vẻ vang nước Việt

Đừng quên nhé ! Một loài hoa bất
diệt,

Yêu học trò muôn kiếp vẫn còn yêu
Cô, cậu ơi ! Những hình bóng điểm
kiều

Xin khắc mãi và mang nhiều thương
nhớ...

TRẦN THỊ MỸ LIÊN
(Một loài hoa)

Phượng bảo «Hãy vui đi» nhưng
rồi nhiều cô cậu chẳng thể nào vui
được vì :

...Tình vui như dạ hội

Chưa ấm một bài thơ

Biệt ly sao đến vội ?

Đề lòng tôi bơ vơ !

QUANG CHÂU
Bút nhóm Cỏ Non Tây Linh Huế
(Mùa hoa phượng)

Không vui thì đành buồn vậy chứ
biết làm sao — Mùa hè có nhiều
khung cảnh, nhiều hình ảnh thật gọi
buồn :

Buồn mang trên đóa phượng tươi
 Buồn lan theo những tiếng, lời ve ca
 Buồn vương trên mắt nhạt nhòa
 Buồn theo nắng ấm trải qua mái dầm
 Cổng trường đã đóng từ lâu
 Đó đây vắng lặng, còn đâu «i-tờ»
 Tưởng chừng như một giấc mơ
 Ngày nao xum họp bây giờ ly tan

THUYỀN LƯU THỤY GIAO
 (Tuổi hè buồn)

và.. buồn tiếp:

Chúng ta gần xa nhau
 Thời gian dừng qua mau
 Ve ơi, thôi sầu oán
 Thế chưa đủ hay sao?

∴

Một làn gió nhẹ đưa
 Phượng rơi, rơi từng chiếc
 Như một buổi chiều mưa
 Buồn ơi, sao đã diết...

BẦY NAI NGƠ NGÁC
 Huế (Biệt ly)

Thụy Anh gọi nỗi buồn biệt ly
 của học trò là «nỗi buồn tháng hạ»,
 bằng những vần thơ 8 chữ. Thụy
 Anh ghi lại nỗi buồn ấy như sau:

.. Mai có nghe buồn đứng dậy thật
 mau

Khi ngả nón hay vẫy tay từ biệt
 Để còn lại lưu bút lời tha thiết

Màu mực xanh chan chứa vạn
 ý thơ

Tâm tình này êm đẹp tựa giấc mơ
 Của tuổi trẻ, đời thơ sinh trong
 trắng

Rồi chúng mình mang nỗi niềm xa
 vắng

Chân thêm đi vào hai buổi sáng chiều
 Lối về trường giờ hoang vắng cô
 liêu

Anh gọi đó là nỗi buồn tháng hạ.

THỤY ANH
 (Nỗi buồn tháng hạ)

Vì hè làm người buồn nên người
 tức mình, buồn những tiếng thở dài
 than vãn:

...Trời mùa hạ mây buồn giăng
 kín ngõ
 Nắng không vàng như một dạo
 ngày xưa
 Ve không còn nhạc tấu lúc về trưa
 Hoa phượng rũ dưới màu mưa
 lất phất

∴

Đã qua rồi những ngày thơ ngây đó
 Thuở học trò buồn giấy trắng vu vơ
 Ép mộng đời vào trang sách lời thơ
 Nghe năm tháng đi dần trong thương
 nhớ

THỤY THUYỀN (SLH)—
 (Về mái trường xưa)

và chê hè.. vô duyên:

Ơ kìa, hè đến thật sao?
 Chị ơi tiếc tuổi bay vào hư không
 Ngày buồn tháng đẹp qua sông
 Bỏ sau lưng những ngóng trông mỗi
 mòn

Buồn dâng ngày hạ héo hon
 Trên không hiện một khuyen tròn
 vô duyên

Ngỡ ngàng chim nhỏ vành khuyen
 Trời lên giọng hát trinh nguyên đợi
 chờ

Hè về phố thị ơ thờ
 Một màn sương mỏng như mờ
 chắn ngang

NGUYỆT THANH
 (Nỗi buồn mùa hè)

Giận hờn, trách móc hè, chúng qui
 cũng chỉ tại mỗi khi hè đến chúng
 ta phải xa nhau:

Một bước ra đi chẳng trở về
 Vàng phai sắc thắm cánh hoa khô
 Đây mùa cách biệt, mùa thương nhớ,
 Ngơ ngẩn vì ai dạ náo nê...

NAM THIÊN
 (Mùa thương nhớ)

Mới ngày nào chúng mình vui ngày
khai giảng, tay đan tay, mắt nhìn nhau
tha thiết, rồi những ngày đi học êm
đẹp trôi đi trong tình thầy trò, bạn
bè thân ái. Nhưng rồi... bây giờ
đã là buổi học cuối cùng, một buổi
học vừa buồn, vừa cảm động vừa mang
một tình thương thấm thiết :

...Bằng giọng buồn dâng lên đôi
mắt

Trò chúc thầy hè được vui tươi
Thầy ghen ngào bóng già hiu hắt
Lệ thấm mi lạnh buốt tiếng cười.
Anh trưởng lớp hát « hè già
biệt»

Các bạn cùng nức nở họa theo
Mai này đâu vẫn khung trời Việt
Nhưng kẻ thành đô người lưng
đeo...

VŨ ĐÌNH

(Kỷ niệm một mùa hè)

Thế là đã qua đi những ngày thân
ái, những ngày cùng vui tươi ngồi
trong lớp học, những ngày tiếng
guốc khoe dòn phỏ xá trên đường đi
đến trường, nhiều cô cậu học trò đắm
ra tiếc ngẩn tiếc ngơ, tiếc đến... phát
khóc :

... Tôi muốn lắm : bạn bên tôi muôn
thuở

Chín mươi ngày tuy biết chẳng bao
nhiều

Nhưng mai đây khi nắng nhạt ban
chiều

Mà không học mới thấy buồn man
mác

Tôi trở lại ngôi trường xưa xơ xác
Ngồi băng khuâng đề nhớ bạn, nhớ
thầy

Mới hay ra hạc lệ đã dâng đầy

Tôi đã khóc trong mùa hè vui vẻ.

PHƯƠNG CHINH

(Nhóm Dục) Hè buồn

... Thôi, thôi ! Hè đã đến rồi
Mỗi người mỗi ngã, mỗi nơi, mỗi miền
Còn đâu buổi học hàn huyên
Cho thơ cho bút cho nghiên chuyện
trò

Còn đâu buổi học hẹn hò
Đúng giờ đúng giấc chăm lo đến
trường

Còn đâu buổi học lệ thường
Cho trường phơi nắng phơi sương
dạn dày...

HOA HẢI SƠN THIÊN

— NGUYỄN XUÂN

(Văn nghệ vùng Tuổi Ngọc)

(Còn đâu)

Ngôi trường còn đấy, nhưng còn
đâu vẻ hồn nhiên của những ngày
trong niên khóa, trường bây giờ
mang một vẻ lạnh lùng và trầm mặc
bởi vì đã vắng bóng mấy cô trò nhỏ:

... Thôi xa rồi, xa những lời thủ thi
Của mấy cô trò nhỏ mắt hồn nhiên,
Môi hồng xinh cùng cười nói huyên
thuyên

Dưới gốc phượng, dưới gốc bàng
râm bóng

Sân trường ơi ! Sao bây giờ im
vắng

Tiếng nô đùa cùng nhạc guốc giờ đâu
Chỉ còn nghe gió thoảng nhẹ u sầu
Trường lặng lẽ mong chờ bấy trò
nhỏ.

PHƯƠNG VY (trường vắng)

Trường mong được thấy lại học trò,
đáp lại, học trò cũng thương trường
một mình mang nỗi cô đơn trong hè
vắng :

Hè về rồi chị ơi

Em vui nhưng nuôi tiếc

Sẽ xa thầy xa cô

Xa ngôi trường thấm thiết

Rồi hoa nở ai nhìn
Chim hót nào ai nghe
Hàng cây ai ngắm bóng
Còn chẳng chỉ mùa hè...

HỒ THỊ PHƯỚC LÀNH
(Huế) Hè về

Bạch Chi Uyên Chi cũng kết một
đoản ca mùa hạ để thương trường
trong những ngày nắng hạ:

Hạ giang tay ngọc dịu hiền
Mang vào kỷ niệm nghiêng nghiêng
sân trường

Và cơn lửa hạ dậy buồn
Mùa chia tay bỗng nghe thương
nhau hoài

Sân trường vắng bóng nắng say
Còn nghe điệp khúc ve ngáy ngất buồn

BẠCH CHI UYÊN CHI -
(Thi Văn Khuôn mặt Học Trò
Khánh Hưng) Đoản ca mùa hạ

Tuy xa nhau nhưng học trò chúng
ta vẫn lưu lại cho nhau kỷ niệm
của những ngày sống dưới mái
học đường. Một trong những kỷ
niệm đẹp nhất của tuổi học trò là
ghi lại cho nhau những dòng lưu bút
và dán vào cạnh đây một chiếc hình
với khuôn mặt hồn nhiên:

Lưu bút ngày xanh bao luyến thương
Lời văn, nét bút đượm tuổi hường
Xa nhau xin bạn đừng quên nhé
Lưu bút còn ghi chuyện học đường.

..

Hình ảnh này kết thành kỷ niệm
Chuyện ngày qua, như thể con đò
Giờ trang lưu bút, lòng hồi tưởng
Lưu bút ngày xanh, ôi luyến thương.

CHÂU QUỐC HƯƠNG
(Lưu bút ngày xanh)

Nhất là đối với những cô học trò
với tuổi đời hoa mộng, cuốn lưu
bút là một kỷ vật rất quý, mỗi khi
giờ trang lưu bút, bao nhiêu hình ảnh
mến thương lại hiện về rõ rệt:

Theo năm tháng mùa hè quay trở
lại
Vội ve sầu khắc khoải giọng kêu
thương
Vội phượng rơi ngập thăm cả sân
trường
Tôi vụng dại giờ lần trang lưu niệm
Đây nét bút với những dòng lưu
luyến
Thuở học trò còn sánh bước bên
nhau
Tình yêu thương ôm ấp những mái
đầu
Từng chung học nô đùa trong nắng
sớm...

ĐẶNG CẦN
(Trang lưu niệm)

Mỗi khi được bạn trao cho cuốn
lưu bút, mình biết viết gì đây nhỉ?
Thì thôi, xin ghi lại đây số kiếp bạn
học trò:

Hoa phượng thắm rơi đầy trên nếp
áo
Mùa chia tay mỗi đứa một con
đường
Biết nói gì gói trọn cả niềm thương
Thôi, mình chỉ tặng nhau cảnh hoa
tím.

..

Kiếp học trò mình mang nhiều kỷ
niệm
Những buồn vui hờn giận chuỗi
ngày thơ
Giờ tan đi như một áng mây mờ
Tan nhanh chóng trong nắng vàng
rực rỡ

..

Những ngày qua và bao nhiêu
thương nhớ
Gửi trao nhau tất cả những niềm vui
Tuổi hoa niên hoa thắm nở vành môi
Chừ tan hết, suy tư vừa lắng đọng...
PHAN CHÂU ĐÔNG-PHƯƠNG
(Bài thơ mùa hè)

Bằng thề thơ song thất lục bát
chuyên dùng trong các ngâm khúc để
diễn tả những tình cảm đau buồn,
Thương Hương Phạm Kiều Loan đã...
tả oán kiếp học trò như thế này :

Thời gian hỡi, năm dài đi mãi
Không lạnh lòng sợ hãi chi sao ?
Đem chi vui sướng lúc đầu
Rồi sau lại để héo sầu lòng ta
Hoa phượng vĩ tôi chà ném xuống
Nhìn đôi tay tôi luống thương đau
Nhớ thầy tiếng nói thanh tao
Êm êm thầy giảng rạo ràng tình thương
Rồi chút nữa, đôi đường chia cách
Bạn tôi ơi ! Đừng trách thời gian
Ngày qua là ngọc là vàng
Đời mình là thế, chỉ toàn chia ly...

Thương Hương PHẠM KIỀU LOAN
(Lời tạm biệt)

Chia ly rồi để ai cũng nhớ đến
hình bóng những người bạn thân yêu :

...Nhớ về Ngọc Bích hay cười
Đẹp trong ánh mắt nụ cười xinh mơ
Nhớ về Thu Thảo hay mơ
Đẹp trong tuổi ngọc bạn thơ mộng nhiều
Nhớ về Mỹ Lệ yêu kiều
Đẹp trong dáng điệu mỹ miều đáng
yêu...

TRẦN MẠC KHẢI (Hè nhớ bạn)

Nhớ bạn rồi nhớ luôn cả đến
khung cảnh ngày bãi trường đầy
những hình ảnh biệt ly :

...Giã thầy, biệt bạn, là trường
Chia tay nhau nhé, hồn vương vấn sầu
Mình về nghe lệ thấm bầu
Khi con ve nhỏ cung sầu nức cao
Nhớ nhung trao gửi phương nào ?
Khi hồn rũ rượi nhuộm màu luyến
thương

Cách xa nhưng nhớ còn vương
Phải đành tạm biệt, đôi phương chia
lìa.

LÊ HUYỀN

TVĐ Khuôn mặt Học trò —
Ba xuyên (Tạm biệt)

....Ngôi trường cũ ngậm ngùi trong
im vắng
Chịu cực hình dưới nắng hạ cuồng
say
Nhìn chúng tôi đang lưu luyến chia
tay
Bởi cảm thấy từ đây mình cô độc
Chân cất bước nghe hồn lên tiếng
khóc
Máu mang niềm tiếc nhớ chạy vào
tim
Tìm nơi đâu những kỷ niệm êm đềm
Trong khoảng vắng ba tháng hè
đằng đẳng.

NGHIÊM LỆ QUANG

(Nỗi buồn mùa hoa phượng)

Ngày ấy chúng mình tay nắm tay
nhau, nói cho những lời giã từ tha
thiết :

...Nắng ảm lên rồi ta chia tay
Mười ngón cho nhau nỗi buồn này
Thiên đường tuổi trẻ đừng chân
bước
Cho anh — cho tôi — chút đắng
cay

∴

Chứng tích hiện diện đầu nắng hạ
Tôi viết về đây lời tạ từ
Rồi mai đi rừng xanh sỏi đá
Ta quên nhau trong chính chiến nhẹ ru

HÀN MẠC LY HƯƠNG

(BĐ. Miền tỉnh nhỏ)

(Ngày đầu mùa hạ)

Nỗi buồn trong ngày giã biệt nó âm
thầm nhưng sâu đậm, các cô học trò
đôi tám không biết gọi nó là nỗi buồn
gì cho đúng, thôi, đành gọi là buồn
không tên vậy :

Cỏ cây ngưng đọng nắng hè
Phượng đường rỉ máu sầu ve khóc
dài

Mai này buồn vác lên vai,
Nỗi niềm khép kín vòng tay học trò

Một năm chung một chuyón đồ
Sầu chia vui sốt, âu lo chung cùng
Xa nhau sầu lấy gì đong
Chia ly tự hỏi thử lòng buồn vui

DIỆU THI (Buồn không tên)

Chúng ta nói lời già từ nhau và
rồi còn nói với nhau những câu dặn
dò nữa :

— Nhớ chi không ? Những ngày
vui tuổi ngọc

Mất hết rồi, còn chi nữa mà mơ
Rồi ngày kia khi mình rời lớp học
Khung trời này còn mây trắng lửng
lơ

..

Cầm tay nhau chúng mình vui lẫn
cuối

Nói cho nhiều... mình chỉ nhớ nhau
thôi

Đưa tay với ngày vui trong tiếc nuối
Mắt ai buồn trong tiếng nói chơi
vời

HOÀI HƯƠNG (Huế)

Bài ca tuổi ngọc

Giã từ, dặn dò, buồn tủi nhưng rồi
cuối cùng chúng ta vẫn an ủi nhau :

...Xa cách nhưng mà không cách xa
Miễn là ta lại nhớ đến ta
Cách xa xin nhớ khi gần gũi
Thì nỗi buồn kia lại lánh xa

..

Thôi chớ sầu bi chớ luyến thương
Mà lòng mang những nỗi vấn
vương

Bạn ơi bạn hãy vui lên nhé
Ta tiễn đưa nhau một đoạn đường.

BỮU ĐỒNG

(Từ biệt ca)

Có nhiều người, trái lại, cảm thấy
vui vẻ khi hè về, với họ, mùa hè là :

Phượng thắm nở trên cành
Chen lẫn màu lá xanh

Nhạc ve đều dặt trời
Trời mùa hè thanh thanh

BÊ LAN
(Hà)

Với họ, không có vẻ u buồn, phượng
ủ rũ, mà chỉ có :

Ve sầu rộn rã tin vui

Hàng cây phượng thắm hé cười nở
hoa

Từng đàn em nhỏ hát ca

Cùng nhau vui sướng trong ba
tháng hè.

VŨ UYÊN

(Hà về)

Bạn thấy không ? Chỉ vì quá tha
thiết với tình bạn chúng ta mới cảm
thấy u sầu, nhưng khách quan mà
nhận xét, mùa hè là một mùa tươi
đẹp, tưng bừng và tràn đầy sức
sống :

...Đắm say trong cảnh bao la

Hè về là cả bài ca tươi màu

Thế là đã hết dạ sầu

Hết lo sách vở, mình rầu làm chi ?...

DIỆP TỬ

(Hà về)

...Bao nhiêu tiếng hát câu cười
Nói lên cuộc sống của người thư sinh
Đẹp như muôn ánh bình minh
Trong như sương đọng trên cành
đào hoa

Dịu như muôn buổi chiều tà

Êm như tiếng nhạc bài ca yêu đời...

HOÀNG MINH TÂM

(Hà lại về)

Vậy chúng ta hãy hợp nhau ca ngợi
mùa hè :

Hãy cất cao lời hát

Dưới nắng lửa mặt trời

Ngước mặt cùng khao khát

Uống nắng vàng tuôn rơi

..

Mùa hạ tràn nguồn sống
Cho tuổi trẻ tung bừng
Cho những nguồn hy vọng
Chúng ta hãy hát vui mừng.

VÂN THANH
(Mùa Tuổi trẻ)

Mùa hè đẹp như thế nên biết bao
cô bé mong cho hè về thật mau:

Em hằng mong ước, hè về
Đề giòng Hương ngát tràn trẻ nắng
mai

Ngồi nghe ve khóc bi ai
Đổ hồn vào mộng ngất ngây cõi lòng
Gió đalu hiu thoi từ sông
Ru em ngon giấc ngủ nồng tuổi thơ

BÉ MINI (Hè)

Nếu bạn chưa thấy vui khi hè về.
mời bạn đi nghỉ mát. Bạn chưa biết
đi đâu ư? Vậy đề VTTH giới thiệu
nhé! Nếu bạn muốn tránh cái nóng
nực, mời bạn lên miền cao nguyên;
như Đà Lạt chẳng hạn:

Cao nguyên xứ lạnh quê em
Hoàng hôn bao phủ làm lem da trời
Lá vàng lá tả mưa rơi
Thông reo vi vút thay lời sáo ru
Đây hồ than thở âm u
Đây Cam ly thượng thiên thu vẫn
còn

Bao quanh làng xóm: núi non
Sáng tươi rực rỡ véo von chim chào
Rừng thông vi vút lao xao
Thác Prenn hùng dũng ào ào nước
tuôn ..

TIẾNG THÔNG REO
(Cao Nguyên)

Nếu không, mời bạn ra miền thùy
duyng cát trắng:

...Nghỉ nắng bên biển xanh
Đùa với làn sóng biếc
Biết bao kẻ vây quanh
Cùng biển xanh cát trắng

..

Ve sầu kêu rí rả
Hoa phượng đỏ chan hòa
Nha trang trời hạ đỏ
Vội biển cả bao la

THANH THU
(Nha trang trời hạ)

Nhiều bạn không thích lên miền cao
nguyên, cũng không muốn ra miền
biển mà lại thích về quê vì nơi đây
có rất nhiều cảnh đẹp và thú vui:

Miền quê giờ đó vui đùa
Khi trời xuân đã đổi mùa hè sang
Mây xanh con nắng hanh vàng
Ngồi yên câu cá dưới hàng dừa
xanh

Em đưa dòng nước mát lành
Dịu hiền uốn khúc chảy quanh chân
cầu

Xa kia là những hàng cau
Bầy chim làm tổ trên cao êm đềm
Chiều về con nắng buong êm
Gió thơm hương lúa quyen bên tóc
huyền ..

NGUYỄN DŨNG
(Nghỉ hè miền quê)

Tuy nhiên những nơi nghỉ hè chỉ
dành cho các bạn rảnh rang, còn
những bạn sắp đi thi, thì...

Mong rằng những bạn đó cố gắng
đề thu lượm được kết quả tốt đẹp:

Kìa anh chim đã gọi hè
Rưng rưng cảnh phượng đỏ hoe góc
trường

Từng trang sách nặng vấn vương
Mùa thi núp bóng giảng đường sợ
chưa

Thôi về «gạo» sớm «gạo» trưa
Còn lo khăn gói cho vừa ngày thi.

TRUNG SĨ HẠNH (Mùa Thi)

Đến đây, chấm dứt VTTH mùa
phượng, chủ vườn mến chúc tất cả
các bạn một mùa hè vui tươi và như ý.

Quyên Di

Những ngày vui tuổi Ngoại

• 15-4

• Vũ - Chinh

Chiếc xe đồ thả mình xuống ở một quán nước bên vệ đường. Mình xách va ly một mình ngoi ngác, lối nào vào nhà ngoại nhỉ. Cảnh vật quá lạ với mình, sau gần ba tháng chưa về. Năng chói vào mắt mình, những tia nắng thật khó chịu. Mình phân vân mãi. Phải chi hôm qua nói anh Tâm dặn chi Loan ra đón mình thì được rồi. Đại thật. Mình tự trách mình. Vài cô bé đến đuổi dẫn trâu đi ngang, chợt dừng lại ngó chăm chăm vào mình. Mình hơi khó chịu, bắt buộc phải nhìn thẳng vào « họ », để trả đũa, chắc tại chiếc juje đỏ này...

Đứng dưới bóng mát của tàn cỏ thụ, mình phóng tầm mắt về xa trong khi trí óc vẫn đang moi móc tìm kiếm một chi tiết quen thuộc. Phải rồi, mình nhớ ra rồi. Đường vào nhà ngoại là con đường đất đỏ, quanh co như con rắn, có hai bụi tre làm cổng đi vào. Đúng rồi. Đúng rồi. Mình mừng như vừa uống xong một ngụm nước mát. Thôi xách valy lên chớ. Dù sao thì mình cũng không đến nỗi ngu tối gì như lời anh tâm thường « xuyên tạc ».

Năng như muốn bốc lửa trên da thịt mình. Khó chịu nhưng vẫn cố gắng bước đi. Một con đường hiện ra đằng xa. Có cả bụi tre nữa, nhưng sao chỉ có một. Hay là ai đón về làm củi rồi. Mình cười nụ với ý nghĩ đó. Con đường cũng chẳng quanh co quanh kéo gì hết. Mình thất vọng thật sự. Mồ hôi ra đầm ướt hai bên thái dương. Chiếc valy dường như cũng mỗi một lần kê ra đất. Vài chiếc xe đồ phóng vụt qua, để lại những đám bụi khó thở.

Không lẽ đứng đây hoài, mình lại xách valy đi sâu vào con đường này. Mình nghĩ phải hỏi thăm những người ở đây mới được. Ý nghĩ này đến làm mình phấn khởi nhiều. Con đường phần ngoài thì nắng chói chang, nhưng càng vào trong thì càng đầy bóng mát. Mình ngừng lại trước một căn nhà lá lụp xụp. Nơi này, cạnh giếng nước, một cô gái trạc tuổi mình đang làm việc, mình giả bộ gây tiếng động để cô gái quay lại, trong lúc đôi mắt vẫn dòm chừng... chớ. Tánh mình sợ chó đã quen rồi, thành thử trước khi vào một nhà nào, đôi mắt vẫn luôn liên hoạt động không ngừng.

Cô gái bỏ dở công việc rửa tay, nhìn mình, hơi ngạc nhiên. Mình nói rõ ý định, cô gái chăm chú nghe, đôi mắt đẹp trong bóng sáng lên :

— Nhà ông Sáu hả. Gần đây nè chị.

Cô gái nắm tay mình, dắt đi, rất tự nhiên. Mái tóc xõa hai bên bờ vai, càng làm tăng nét đẹp dịu hiền. Tự dưng niềm thương mến trào dâng trong hồn mình.

— Đến nhà ông Sáu rồi đó chị.

Tiếng mình lí nhí :

— Cám ơn chị nhé !

Cô gái vỗ vai mình

— Ô ! có gì đâu chị lại nói vậy. A, tên chị là gì !

— Phương. Còn chị ?

— Tên em xấu lắm.

— Tên thì cần gì xấu đẹp.

— Tên em là Trâm.

Mình kêu lên :

— Ô ! Tên vậy mà xấu

— Thôi vô nhà đi phương.

Mình siết chặt tay Trâm :

— Trâm vào với Phương đi.

Nói đoạn mình kéo Trâm thẳng vào nhà. Chị Loan ở bên vườn hoa, nghe tiếng mình, phóng vội ra :

— Dữ hôn ! Giờ này mới thấy mặt con Phương.

Chị nhìn Trâm đứng cạnh mình, hơi ngạc nhiên :

— Ủa ! Tụi bây quen nhau hồi nào mau quá vậy.

Mình cười cười nhìn người bạn mới :

— Dạ, tụi em mới vừa quen đó. Không có Trâm em đi lạc vào bưng rồi.

— Vậy hả ? Vậy mà tao đâu có biết. Tao cứ ý y mấy biết nhà rồi chứ. Thôi vô đây hai em.

Tiếng Trâm :

— Thôi em xin phép chị Loan và Phương em về. Lát nữa em sẽ trở lại đây chơi.

Mình nói với theo Trâm :

— Nhớ trở lại nghen.

Chị Loan nắm tay mình :

— Thôi vô Phương.

Mình hỏi :

— Ngoại đâu rồi chị ?

— Ngoại vừa ra ruộng. Có lẽ ngoại cũng sắp về. À... mà Phương ơi ! Ngoại về rồi kia...

• 16-4.

— Hôm nay cháu Phương có muốn đi chơi với ngoại không nè ?

Ngoại vừa hỏi vừa nhóp nhép nhai trầu.

— Đi chơi, mà đi đâu vậy ngoại.

— Đi câu cá.

— Đi câu cá hả ngoại. Con chịu gấp. con sửa soạn đồ nghe ngoại.

— Xa lắm à, mỗi chân thì ráng chịu nghen.

Mình không phân vân do dự chút nào hết, vội vào buồng thay chiếc áo ngắn, màu trắng.

— Rồi chưa ngoại ?

— Tao tính hỏi mấy thì mấy đã hỏi tao. Bây giờ đi nghen.

— Dạ. Ngoại đưa cần câu con xách cho.

— Xách nời hôn.

Mình chu môi :

— Ngoại ghẹo con nữa.

Chị Loan từ sau bếp bước lên :

— Phương cho chị gửi mấy gói này.

— Gói gì vậy chị ?

— Bí mật lắm bắt mí.

Ra đến đầu ngõ, chợt nhớ đến Trâm, mình nói với ngoại :

— Ngoại ơi ! Ngoại chờ con một chút nghe, con kêu Trâm đi nữa.

Không chờ ngoại bằng lòng mình băng chạy vào nhà Trâm :

— Trâm ơi ! Đi câu cá không ?

— Đi.

— Có ngoại Phương nữa kia. Sửa soạn lên Trâm. Lúc sau hai đứa trở ra bên ngoài. Tiếng ngoại ngạc nhiên :

— Hai đứa làm quen nhau hồi nào đó?

— Dạ cũng mới hôm qua đó ngoại.

Mình đi giữa Trâm và ngoại. Mình tíu tít như con chim non vừa rời tổ, nháy nhót tung bưng. Vùng trời đằng xa như mở rộng đón mừng những bụi lá ướt đầm sương mai. Gió sớm lạnh lạnh.

— Tối rồi chưa ngoại ?

— Còn mười mấy cây số nữa.

— Ngoại lại trêu con.

Trâm cười to, ngoảnh mình :

— Ông Sáu nói chơi đó. Gần tối rồi.

— A ? Trâm ơi ! bướm ở đây sao đủ màu hết vậy. Đẹp quá há Trâm.

— Phương muốn bắt không ?

— Đề chi ?

— Ép tập chơi.

A Phải rồi Ép tập chơi. Mình chợt nhớ đến thú vui con gái đó. Mình dặn Trâm bắt được bao nhiêu bướm xin trao hết cho Phương, rồi khi về, Phương sẽ đem khoe tụi bạn, cho tụi nó lé mắt chơi.

Ba người vừa đi khỏi đường làng. Bây giờ bắt đầu nường theo những bờ đề ồm và dài.

— Phương đi cho khéo nghen, té đau lắm đó.

— Bờ đề gì ồm tồng ồm teo như cây que.

Phương biết sao hôn ?

— Sao Trâm ?

Trâm vừa đi vừa kể cho mình nghe những cuộc đụng độ trước đây. Nào là súng đạn, nào là bom lửa. Canh ruộng

xơ xác hoang tàn thấy rõ. Do vậy, có những khúc đề bị cày nát phân nửa như mình đang đi đây.

Mình nghe Trâm nói, le lưỡi khiếp sợ. vậy là mình đang ở trong vòng đai chiến tranh. Mình nhớ hồi đêm qua, tiếng súng dậy một góc trời. Tưởng chừng như đêm giao thừa. Mình lo sợ vô cùng. Nhưng ngoại và các người ở đây sao có vẻ điềm nhiên bình thản thế kia. Hồi ngoại, mình mới được biết, ở đây người ta đã quá quen với kiếp sống trong cảnh hãi hùng đó rồi. Mình ngẩn ngơ, chép miệng một mình : chiến tranh...

Cánh đồng thẳng bằng, như tấm khăn trải phủ lên bàn. Vài chòm cây phất phơ lá. Cô đơn. Yên lặng. Mình bỗng đứng buồn. Quê hương mình giờ tan nát hết. Ôi ! Chiến tranh, tai họa này biết đến bao giờ mới chấm dứt.

Trâm phá tan không khí căng thẳng đó bằng bài hát « Em bé chăn trâu » của Phạm-Duy Âm thanh nhỏ, trong, bay vút lưng trời. Chừng như gió cũng hòa điệu theo Trâm, vi vút bên tai mình.

Mình lắng nghe Trâm hát. Niềm vui đột ngột kéo về. Vài con cò trắng lướt vút ngang, vẽ cho bức tranh cô độc đồng quê những nét linh động, dù thật nhỏ nhoi. Trâm ngừng tiếng hát. Ngoại đưa tay vuốt râu. Chòm râu bạc phơ. Mình thấy yêu màu sắc đó làm sao. Những ngày còn nhỏ, mình thường nũng nịu, ve vuốt chòm râu đó của ngoại, để xin tiền ăn vặt. Kỷ niệm còn loáng thoáng trong hồn...

Con lạch nhỏ nằm ngoan hiền bên gốc cây trâm. Nước trong veo, hơi gợn sóng lăn tăn. Những đám bèo chia nhau vây chiếm một vùng. Mình ngồi xuống gốc cây, thở dốc.

Ngoại nói :

— Con Phương mới đi có một khoảng xa mà đã thở dốc như bò. Coi

bộ mệt mỗi lần, con gái gì mà yếu xiu. Coi con Trâm đây nè, nó có mệt như mấy đâu.

Nếu không có Trâm, chắc hẳn mình sẽ khóc và ngoại sẽ mất một hồi lâu để dỗ dành. Nhưng ngặt có Trâm mình khóc cũng kỳ. Trâm đỡ lời cho mình :

— Chắc tại Phương chưa quen đó ông Sáu.

Ngoại bước tới gần mình :

— Mới nói vậy mà bây đặt giận hờn rồi. Thôi cho ngoại xin đi.

Dù sao thì tính tuổi thơ hay hờn dỗi vẫn còn trong mình. Ngoại đứng lên, cầm cần câu trong tay và lấy trớn ném cái phao đi thật mạnh. Nước bắn lên, làm thành những vòng tròn vây quanh rất đều.

— Ngoại ném xa quá.

— Bây giờ con thi đua với ngoại đi

Mình cầm phao, cũng lấy trớn, và ném mạnh. Cái phao không đi xa quá ba thước. Thua ngoại xa. Mình then thùng đỏ mặt giữa tiếng cười của ngoại. Ngoại lại dỗ dành. Gió hây hây thổi. Tóc ngoại phất phơ. Ngoại bỗng dừng cất tiếng hát. Tiếng hát trong một bài ca dao thuần túy mình đã học. Tiếng ngoại không trong, nhưng ấm, tựa như tiếng ru hiền hòa của dòng suối nhỏ bên khe đá một ngọn núi cao. Chưa bao giờ mình nghe ngoại hát và lại hát hay đến thế. Ngoại vẫn hát, như đem trọn tâm hồn thanh đạm, chất phác của mình gửi vào bài ca dao ấy.

Trâm cũng im lặng lắng nghe. Tiếng ngoại trầm xuống, loãng tan trong vùng im vắng. Mình vỗ tay :

— Ngoại ca hay quá.

Ngoại không nói, cười cười. Bỗng có tiếng Trâm :

— Có tiếng súng nổ.

Mình hoảng quá nép sát vào Ngoại. Ngoại trấn an :

— Lại đánh nhau, nhưng xa mình lắm.

Ngoại thở dài :

— Giặc già hoài. Chẳng biết lúc nào bình yên.

Súng nổ dồn một lúc rồi im bật. Lần đầu tiên mình ở giữa một trận đánh. Nếu không có ngoại và Trâm chắc mình chết khiếp mất.

— A ! Cá cắn câu rồi đó Phương. Giật lên đi. Mình run run cầm lấy cần câu và ..

— Con cá bự quá ta. Con Phương vậy mà hay thiệt ..

Mình tưởng chừng không có gì sung sướng bằng lời khen đó của ngoại. Trâm cũng khen mình mới câu lần đầu mà quăng mỗi giỏ quá. Con cá trê dầy dựa tung bùng. Nhưng làm sao thoát nổi tay mình. Mình nghĩ đến bữa cơm sắp tới, rồi chợt nghe thềm thềm. Trâm bắt cá bỏ vào đục. Nó vẫn cố sức vùng vẫy. Nó muốn sống, muốn trở về kiếp sống ngày xưa. Chắc nó đang oán trách loài người. Mặc nó. .

Mình và Trâm ngồi bên nhau, tâm sự thật gần bó. Mình biết Trâm đã học hết bậc Tiểu học, rồi vì hoàn cảnh, phải bỏ học. Mình thương Trâm vô cùng. Có lẽ đây là người bạn miền quê mình mến nhất.

Ngoại nói :

— Hồi này chị con gói con gói gì đó Phương ?

— Con cũng hông biết nữa. Đề con gói thử nghe ngoại.

Mình cầm hai « vật lạ » trên tay mà trí óc hoạt động lung tung. Không biết đây là hai gói gì.

— Ngoại ơi ! Hai gói sợi to tưng, và một gói mè.

Mình thấy chị Loan thật hết lòng vì mình. Chỉ lo đủ cả, đề cuộc vui không bị gián đoạn vì một thiếu sót nhỏ nào đó.

— Con dọn ra đây rồi mình ráp lại ăn. Ngoại đói dữ đả.

Hai gói xôi nằm ngoan trên bãi cỏ mướt xanh. Bữa ăn đạm bạc giữa trời bát đầu. Ngoại ăn trông thật ngon và mình cũng vậy. Trâm thì có vẻ không tự nhiên mấy. Mình thúc giục Trâm hoài, nên Trâm ăn có vẻ thật tỉnh hơn trước.

Bữa ăn chấm dứt rồi. Mình thấy ngon lạ. Trâm nói :

— Bây giờ Phương muốn ăn trâm không.

— Ngoại ăn hôn ngoại.

Tao ớn trâm thứ đó rồi. Mấy có ăn thì hái mà ăn.

Trâm thoăn thoắt leo lên cây trâm cạnh bên. Mình cũng theo Trâm, nhưng leo chậm hơn.

Ngoại dặn chừng :

— Coi chừng té đổ Phương.

— Con leo rành lắm.

— Rành mà còn vết thẹo bên cánh tay phải kia.

Mình đỏ bừng mặt, ngoại vừa khơi lại trong mình một kỷ niệm thời ấu trĩ...

Cuộc vui cứ vậy kéo dài trong tiếng cười thân ái của ba người. Đục đã đầy ắp cá, lớn có, nhỏ có. Buổi trưa nắng thật gay gắt. cánh đồng như nhả nhàu lại.

Ngoại bảo mình và Trâm :

— Thôi ! Nắng lớn quá. Ở đây một chút nữa rồi về hai cháu ..

..

● 21-4

Thời gian trôi mau thật. Thăm thoát đã đến ngày mình phải xa ngoại về thành phố. Thành phố cát bụi giả tạo chừng như đã gây cho mình một nỗi chán. Mình không muốn về đó nữa, muốn ở bên ngoại mãi mãi, để ngày ngày vuốt ve chòm râu bạc của ngoại để đổi hờn. Đó là tuổi thơ đẹp nhất của mình. mình sẽ ghi vào nhật ký

với những hình vẽ thật đặc sắc. Chiều nay mình phải xa quê, xa ngoại, xa Trâm, xa chị Loan, xa tất cả. Những bầy trâu đầm mình dưới nước. Những con cò trắng bay lượn trên cánh đồng cỏ cháy. Những trái trâm ngọt mát đôi môi. Những tiếng súng từng đêm làm hoảng hốt giấc ngủ Tất cả, tất cả, mình sẽ giữ trọn trong vùng tuổi thơ mình.

Mình sẽ nhớ lại, sẽ cười, hoặc sẽ ước mong những ngày xưa xa xăm với.

Ngoại bỗng dưng cảm bệnh, có lẽ vì chiều qua đã cố sức chạy những đồng lúa to lớn từ sân vào nhà để tránh mưa. Mình thương ngoại quá. Tuổi ngoại đã quá cao. Nhưng ngoại vẫn phải làm việc. Ngoại thường nói với mình ngoại không thích ngồi không ăn rồi, ngoại thích ăn hột cơm do công lao của chính mình tạo ra.

Ngoại đã nong những chén thuốc Bắc do chị Loan mua từ chợ tỉnh. Ngoại nói ngoại bớt nhiều. Mình cầu nguyện âm thầm. Mình muốn ngày về của mình hôm nay phải có nụ cười phúc hậu của ngoại. Ngoại là tất cả. Con thương kính ngoại vô bờ. Đêm qua, ngoại đã kể cho mình nghe về tuổi thơ của ngoại. Tuổi thơ của ngoại có thể nói là đầy nước mắt. Mình nghe và khóc. Ngoại lau lệ cho mình, khuyên, mình hãy thương Ba má, hãy ráng học. Ngoại còn tỏ bày những khát vọng của ngoại đối với quê hương. Ngoại muốn hòa-bình muốn bài ca dao sẽ còn mãi mãi vang vang trên bầu trời này. Và ngoại còn nói rất nhiều, rất nhiều...

Buổi chiều đến với ánh nắng lấp liếm ở mái hiên. Mình sắp về thành phố. Mình sẽ xa ngoại. Không, ngoại ơi, con thích ở bên ngoại, để nghe tiếp câu chuyện đời ngoại. Nhưng, đó chỉ là ước muốn, ngoại ơi. Con làm sao thực hiện được bây giờ. Con

phải trở về tiếp tục sự học, sống bên cha mẹ, hòa mình trong guồng máy nhộn náo của Saigon. Thành phố không là thôn quê, nên thôn quê có những vẻ đẹp đặc biệt mà thành phố không có. Điện hình là tình thương mến đậm đà của ngoại.

Chị Loan giành cái xách nylon trong tay mình để sắp đầy những trái cây, bánh mứt. Bánh mứt do chị làm. Trái cây thì chị đã bỏ một buổi chiều để đi hái, vì bây giờ bom đạn đã tàn phá không biết bao nhiêu là cây trái. Mình nắm tay chị Loan để khóc, để giả từ.

Ngoại đứng trước ngạch cửa, ngoại hãy còn yếu. Mình vượt chòm râu bạc của ngoại, giấu những giọt nước mắt sau chiếc khăn tay :

— Thưa ngoại, con về.

Ngoại dõi mắt nhìn theo mình. Mình quay nhìn ngoại lần chót. Không biết bao giờ mình gặp lại ngoại. Trăm bận việc, phải ra chợ, nên không có nhà. Mình phải ra lộ một mình, không có Trâm...

Chiếc xe đồ tấp vào lề. Mình vẫy tay. Chào chị Loan, chào tất cả, tất cả... ●

NGHỀNGH NGÃNG

Thầy đang giảng về các loại nấm.

— ... Mộc nhĩ cũng là một loại nấm mọc trên cây, ăn được...

Bỗng thấy An đương ngủ gục. Thầy đập thước gọi :

— An ! Mộc nhĩ là gì ?

An đứng dậy mắt nhắm nháy, cập bà lời :

— Thưa thầy ! mộc là gỗ, nhĩ là tai, vậy mộc nhĩ là lỗ tai cây ạ !

— Giỏi ! ngồi xuống ! cho đeo 2. mắt kính (tức là hai zé rồ đấy !)

Anh Thư (TV)

tiếc thương

Học trò sửa soạn lời thương nhớ
Nét chữ run run ý vụng về
Phượng thăm giảng đầy qua lối nhỏ
Nét buồn len lén dậy trên mi.

Chợt biết bây giờ là tháng mấy
Em buồn mắt biếc cũng băng khuâng
Duýp xanh bay bướm trời hoang dại
Mà nắng êm như cũng ngại ngần.

Em sợ mau qua tuổi học trò
Nên thăm thương vội những ngày thơ
Nên trang lưu bút em buồn viết,
Kỷ niệm xin đừng thêm xót xa.

Mà nắng như chừng tiếc không thương
Nên thơ ngây đó cũng lên đường
Cho em ngơ ngẩn nhìn hoa máu
Duýp thăm thôi bay lạnh ngõ trường.

Học trò sửa soạn lời thương nhớ
Nắn nót cho nhau những nụ buồn
Em nghiêng tóc rũ màu trắng mộng
Khóc hỏi nhau rằng — xa nhớ không ?

QUANG THI
(nhóm Thời cơ)

— Xong cả rồi. Kết quả mỹ mãn ! Bây giờ chúng ta chỉ còn tìm đường đến chân ngọn hải đăng để «lên bộ» nữa thôi.

Khôi Việt cho thầy biết về đám dân đảo, và hướng của họ đang đi. Thầy nói :

— Họ cũng như mình, đang tìm lối lên mặt đất ! Xem nào, chỗ mình đang đứng đây, có lẽ là cuối dải đất của thị trấn tân lập bị sụt xuống lòng biển vì một trận động đất... Nếu đúng vị trí đó, chúng ta có thể lên được rồi.

Thầy lấy địa bàn ra coi, rồi dặn :

— Tôi có thể tính nhầm, nhưng chắc không xa mục tiêu bao nhiêu. Bây giờ chúng mình lên, nhưng phải cẩn thận kéo nhỡ dụng cụ vào ghềnh đá.. Tới mặt biển rồi hãy bơi vào bờ và nên thận trọng như thường vì chưa chắc gì bên đất liền đã đến ứng cứu kịp. Nào, một... hai... ba... kéo nút bấm xuống dưới !

Khôi phóng lên trước, tiếp đến Lan. Việt nghe tiếng thầy Phong nói :

— Từ từ ! từ từ thôi !

Anh hăm bót nút bấm, và người thông thả nổi lên. Thật lâu, Việt thấy nước biển dần dần trong sáng và rồi anh nhô đầu khỏi mặt nước như một chiếc phao bập bênh trên làn sóng long lanh ánh trắng khuya.

Việt sải tay bơi về phía trước, miệng gọi tên Lan và Khôi.

Đúng lúc ấy Việt cảm thấy như bị nắm giữ rồi có ai sức nách kéo lên, đồng thời anh nghe tiếng nói :

— Tóm được một tên rồi !

Việt bị quăng lên sập một chiếc suồng máy. Còn đang ngỡ ngác, Việt lại nghe nói :

— Thêm hai mạng nữa !

Việt nhồm lên, toan tháo chiếc mũ lặn ra vì giọng nói vừa rồi anh nghe thật quen. Nhưng anh bị xô mạnh xuống và cũng giọng đó quát :

— Nằm im không tao bắn nát óc bây giờ !

Việt phá lên cười, vì anh đã nhận ra người nói câu đó là chú Triều Dương. Chú chìa họng súng tiểu liên vào người Việt, và khi nhận ra thằng cháu «yêu quý» chú cũng ôm bụng cười ngặt.

Lúc ấy, mặt biển, từ đất liền đến đảo Chàm vang rền tiếng động cơ của những chiếc suồng máy. Trên trời lượn vòng vòng một chiếc phóng

pháo, và ngoài khơi — sau này Việt mới được biết — còn có mấy chiếc thủy đình của hải quân vây bọc.

Hành động của thầy Phong — đặt mìn nỏ sập cửa hang — đã giúp các nhà chức trách bắt được chiếc tàu ngầm và trồn ồ một cách dễ dàng, nhưng cũng nhờ Minh đứng trên ngọn hải đăng hướng dẫn mà cuộc hành quân tầm nã sớm có kết quả.

Khi Việt kể xong chi tiết cuối cùng, anh ngồi yên nhìn mọi người.

Bạch Liên cất tiếng cười tinh quái :

— Câu truyện của Việt vừa kể có thật không đấy ?

Việt phản ứng bằng một cái nhún vai và quay lại nhìn Khôi. Anh chàng Khôi đỏ mặt sừng sộ :

— Sao lại không thật ! Kể câu truyện này ra tôi biết ít có ai tin là thực. Song thầy Phong và chị Lan còn đó. Khôi vừa nhận được hồng thiếp của họ báo tin sẽ ra đảo Chàm dự tuần trăng mật mí nhau. Bộ Liên tưởng chúng tôi « phịa » ra sao được ?

Bạch-Liên nheo mũi :

— Chắc cũng có « phịa » thêm độ 50 phần trăm là ít !

Anh Trường Sơn cười xòa :

— Nhưng cũng còn 50 phần trăm tin được. Mà câu truyện cũng khá ly kỳ đấy chứ ?

Tuấn gật đầu :

— Cũng khá hấp dẫn, đáng được đăng lên Tuổi Hoa, để các bạn đọc... nhân lãm !

Anh Trường Sơn tươi tỉnh :

— Đồng ý ! Nhưng còn Bạch Liên và Tuấn, sau câu truyện của Khôi Việt hai em sẽ kể cho các bạn Tuổi Hoa nghe truyện gì ?

Bạch Liên thu gọn người trong chiếc ghế bành đáp :

— Thưa anh, THUNG LŨNG RẮN !

Đến lượt Khôi dẫu mở :

— Xì ! Thung Lũng Rắn là cái quái gì ?

Việt chỉ mỉm cười không nói như sẵn sàng lắng nghe câu truyện của Bạch Liên...

THUNG LŨNG RẮN Ở ĐÂU ?

— TRUYỆN GÌ ĐÃ XẢY RA Ở THUNG LŨNG RẮN ?

— XIN ĐÓN ĐỌC TRONG MỘT SỐ SẮP TỚI !

Viết cho

TUỔI TRẮNG TRÒN

6

làm dáng

TV2 viết thay cho Quyên-Dị

Đáng lẽ bài này phải là một tác phẩm của Quyên Dị vì anh chàng đã bạo gan bày ra cái mục « Viết cho Tuổi Trắng Tròn » nhưng Quyên Dị cứ lắc đầu « nguầy nguậy » bảo rằng « vấn đề nội bộ của phái nữ, Quyên không muốn xen vào vì... mắc cỡ lắm », nên Thúy Vũ đành phải ghé vai gánh vác sơn hà một kỳ (và biết đâu còn nhiều kỳ nữa...)

« Làm dáng » tức là sửa sang « nội vụ » và « ngoại vụ » cho sáng sủa, gọn gàng, sạch sẽ, bớt bẽ bối và gạt bỏ những thứ linh kinh ra. Không phải chỉ có tuổi Trắng Tròn mới biết làm dáng, còn ở các tuổi khác thì « dáu lại vào dấy » dẫu, mà vì tuổi trắng tròn là bắt đầu cho thời kỳ Biết Làm Dáng và cái lối làm dáng ở tuổi Trắng Tròn lại ngây thơ và dễ thương nhất nên bộ môn Làm Dáng mới được chúng ta đem ra mổ xẻ ở đây.

Con gái làm dáng là lẽ thường vì... con gái đẹp hơn con trai và có nhiều mục linh kinh hơn con trai, nên cần phải « sửa sang » nhiều hơn con trai. Trong các món cần phải làm dáng của các cô như đầu tóc, chân tay, mặt mũi (xin miễn cho Thúy Vũ chuyện chia thân thể người ta ra làm ba phần : đầu, mình và tứ chi. Đầu thì có sọ và mặt. Trong sọ có v.v... nhé) thì món tóc là món bị các cô hành hạ nhất. Trước hết là vì « cái rằng cái tóc là gốc con người », một cái « món » tóc có thể biến đổi cả vẻ bề ngoài của con người ta, thứ đến là vì tóc thì dễ diện được nhiều kiểu lắm. Mắt, mũi, miệng trời sinh ra thế nào thì đành chịu thế ấy (—không kể các thứ « phụ tùng » như sơn phấn, vẽ mắt, vẽ mũi vì các cô tuổi trắng tròn chưa nghĩ đến chuyện này, như trên Thúy Vũ đã nói « lối làm dáng của tuổi trắng tròn là lối ngây thơ và dễ thương nhất » và Thúy Vũ cũng mong các bạn gái ở tuổi trắng tròn chớ đồ « phụ tùng » mạnh vào—) nhưng tóc tai thì có thể thích kiểu nào « dễ » kiểu í. Thôi thì ngắn, dài đủ kiểu. Từ kiểu tóc ngắn của Sylvie Vartan, Jean Seberg đến kiểu tóc dài của Raquel, B.B. (cho dễ hất, lắc, vuốt hoặc buộc quene, thắt nơ hoặc đính bông, đính hoa lùm lùm đều được các cô chú ý đến và « làm thử »). Sau món tóc đến món quần áo, thôi thì robe, Jupe, cowboy,

áo thun, Op-art, mini có mặt đủ, không thiếu anh nào, chỉ trừ món áo dài thì hơi yếu. Thúy Vũ cũng đồng ý với anh Hoàng Đăng Cáp trong một bài ca tụng chiếc áo dài trắng của chúng ta nhưng Vũ nhận thấy rằng áo trắng chỉ đẹp khi Vũ đứng nhìn sân trường của Vũ thôi chứ còn mặc áo ra phố thì phải công nhận lẽ loi và tủi thân ghê lắm. Cuối cùng đến dáng đi Chà chà! nó mới yếu điệu và uyển chuyển làm sao. Cô nào càng điệu thì dáng đi càng bay bướm ẻo lả, cô nào ít điệu hơn cũng có vẻ vờ vờ hoa lá đôi chút.

Còn con trai? Nay các bạn gái ơi, cũng điệu ra phết đấy nhé, chứ không phải làm dáng là chuyện nội bộ của «chị em ta» như Quyên Di nói đâu. Tóc thì cũng để kiểu Beatles hoặc kiểu Đinh Ngọc Mô (là hai kiểu tóc thịnh hành nhất hiện nay) Anh nào cũng thủ một cái lược nhỏ trong túi quần sau, đang đi đường rút ra làm vài nhát hoặc thò tay đẩy đẩy cho nó bung lên. Áo thì chemise phải ủi thẳng nếp, quần ống nhỏ, sợ còn điệu hơn con gái nhà mình nữa ấy chứ.

Nhưng tại sao lại có cái vụ dở chứng điệu kinh khủng mệnh danh là «làm dáng» này nhỉ? Ờ, tại sao lạ lùng như thế nhỉ? Trước mình có kỳ cục như thế đâu?

Thúy Vũ nghĩ rằng trước tuổi Trăng Tròn, bàn dân thiên hạ ai cũng coi ta là «nhóc con»; đến tuổi trăng tròn mới thấy ta «lớn như thoi» và để ý đến ta. Khi thấy người để ý đến ta thì bản năng tự nhiên của ta là phải gây ấn tượng đẹp nơi người, kéo người thấy ta bẽ bối quá thì sức mấy người có cảm tình với ta. Do đó sinh ra Làm Dáng.

Vấn đề cuối cùng được đặt ra là «ta có nên làm dáng hay không và nếu «nên» thì «nên» đến mức độ nào?

Riêng cá nhân Thúy Vũ thì Vũ hoan nghênh hết mình bộ môn Làm Dáng của các bạn gái. Vì dù thế nào đi chăng nữa thì Vũ cũng muốn nhìn một nàng có mái tóc gọn gàng tử tế, à la mode thì càng tốt, quần áo sạch sẽ dễ coi, dáng đi dịu dàng, uyển chuyển hơn một nàng đầu tóc bẽ bối, quần áo xốc xếch, đi như voi đi hay ngựa phóng. Một người con gái đi qua mà có thoang thoáng mùi thơm thì Vũ thấy thích hơn là không có... gì hết. Nhưng nên làm dáng không có nghĩa là làm dáng quá dáng vì cái gì quá dáng cũng dễ bị thải trừ. Thử tưởng tượng cả gia đình đi ciné, ai nấy đều sửa soạn xong hết rồi, còn mỗi cô con gái lục đục trong phòng chưa xong thì hẳn cả nhà phải nhăn mặt bằng thích, nhất là ông bố. Thử tưởng tượng ở một lối đi hẹp, ta đang có chuyện vội vã mà một cô nàng cứ yếu điệu thực nữ cà rịch cà tang trước mặt thì ai chả bức mình. Vả lại, làm dáng quá dáng trông nó cũng lố bịch lắm cơ các bạn ạ và lúc đó các bạn sẽ đánh mất vẻ tự nhiên đáng quý của các bạn.

Đến đây Thúy Vũ xin tạm ngưng đề cho tiêu mục viết về làm dáng này nó được «làm dáng» một tí xiu cũng như các bạn gái xinh xắn (và cả các bạn trai nữa) hay làm dáng của TUỔI TRĂNG TRÒN vậy.

T. V.

*Lai-rai cùng với TUỔI-HOA
Trước là Vui-Học sau là Học-Vui.*

★ *Hoàng-dăng-Cập*

ĐÈN XANH ĐÈN ĐỎ

NGÃ tư đại lộ đèn xanh đèn đỏ
Nhưng mà tại sao lại khi đỏ khi
xanh ?

Hiện giờ hầu hết ở các ngã tư đại
lộ Saigon đều có gắn đèn xanh đèn đỏ
để điều khiển xe cộ lưu thông. Nhưng
bạn có khi nào nghĩ đến các ngọn đèn
đó chuyển vận như thế nào không ?
Nếu bạn chưa nghĩ, có lẽ bây giờ
bạn đã nghĩ đến rồi, mà nếu bạn đã
nghĩ đến rồi, thì tôi xin cống hiến
quý bạn tài liệu dưới đây có thể
giải đáp được thắc mắc của quý bạn :

Có nhiều ngọn đèn xanh đèn đỏ
được cảnh sát công lộ trực tiếp điều
khiển. Trong trường hợp này, thời
gian xanh lâu hay đỏ lâu là do ý muốn
của đôi tay của cảnh sát viên công lộ.

Nhưng thường thường, các ngọn
đèn xanh, đỏ được điều khiển bởi
một bộ máy tự động. Trong trường
hợp này, người ta dùng một bộ phận
ghi phút (minuterie). Người ta đặt

bộ phận ghi phút này trong một hộp
bằng kim loại gắn trên lề đường cạnh
ngã tư.

Bộ phận ghi phút giống như một
cái đồng hồ. Cũng có một mặt tròn
có chia độ và trên mặt tròn này, chỗ
ghi các số chỉ giờ của đồng hồ, người
ta để vài bộ nối điện (contacteur).
Thay vì dùng hai kim như đồng hồ,
bộ phận ghi phút dùng một con chạy
nối điện (curseur contacteur) chạy
chung quanh mặt tròn với một vận
tốc định trước thường thường là
một phút.

Khi quay tròn, con chạy chạm vào
các bộ nối điện và mỗi lần chạm này,
sẽ có một mặt lệnh chuyển đến đèn
xanh đèn đỏ.

Thí dụ ở ngã tư Cao-thắng Phan-
đình-Phùng Saigon : lần chạm thứ
nhất : đèn xanh ở đường Cao-Thắng
trở thành da cam. Lần chạm thứ nhì:
đèn da cam ở đường Cao-Thắng trở

thành đỏ. Lần thứ ba : đèn đỏ ở đường Phan-dình-Phùng trở thành xanh. Lần chạm thứ tư : đèn đỏ ở đường Phan-dình-Phùng trở thành da cam. Lần chạm thứ năm ; đèn da cam ở đường Phan-dình-Phùng trở thành đỏ. Lần chạm thứ sáu : đèn đỏ ở đường Cao Thắng trở thành xanh. Cuối cùng, với lần chạm thứ bảy, con chạy đã quay hết một vòng trên mặt tròn : đèn xanh ở đường Cao-Thắng biến thành đèn da cam và chu kỳ như thế cứ tiếp tục mãi.

Người ta có thể thay đổi vị trí các bộ nối điện trên mặt tròn. Lúc thay đổi vị trí các bộ nối điện, là lúc người ta muốn thay đổi thời gian đỏ, xanh của các ngọn đèn báo hiệu. Áp dụng này rất quan trọng, nhất là đối với những ngã tư có đường này quan trọng hơn đường kia. Có đường lúc sáng xe chạy nhiều, có đường lúc chiều xe chạy nhiều. Lẽ dĩ nhiên với đường xe chạy nhiều phải có đèn xanh luôn luôn để sự lưu thông được dễ dàng. Trong trường hợp này viên cảnh sát sẽ mở hộp tự động và điều chỉnh theo ý muốn.

Có nhiều bộ máy tự động tự điều chỉnh lấy công việc trên. Các bộ máy này chứa nhiều bộ phận ghi phút được điều chỉnh trước và được một bộ phận ghi phút chánh điều khiển. Bộ phận ghi phút chánh này chính là một đồng hồ. Lúc 8 giờ sáng, đồng hồ này báo hiệu cho bộ phận ghi phút số 1 chuyển vận. Lúc 9 giờ, đến phiên bộ phận ghi phút số 2. Lúc trưa, bộ phận ghi phút số 3.

Đến tối, lúc mười giờ, ký hiệu da cam nhấp nháy bắt đầu chuyển vận.

Trong các bộ máy được cải thiện, người ta thay thế các bộ phận ghi phút bởi các tụ điện (hay động điện).

ĐIỀU GÌ SẼ XẢY RA KHI MẶT TRỜI TẮT ?

Khi mặt trời tắt, nghĩa là khi mặt trời không còn chiếu ánh sáng xuống quả đất này nữa, tất cả loài người, loài vật, cây cỏ đều bị chết cứng vì lạnh... và tận thế. Nhưng giả sử nếu loài người nhờ trí thông minh tìm cách trốn được vào hầm trú ẩn và dùng tử ngoại (ultra-violet) để thay thế phần nào ánh sáng mặt trời, loài người cũng sẽ bị chết đói vì các loài thú và cây cỏ sẽ bị tiêu diệt lần hồi. ngoài ra ta nên nhớ mặt trời có tác dụng trên khí hậu của địa cầu. Nếu nhiệt của mặt trời mất, trên địa cầu sẽ có những xáo trộn vô cùng dữ dội có thể đưa đến đại hồng thủy như sóng thần (lụt biển), mưa, tuyết tầm tã v.v... Cuối cùng, nếu sống mãi trong đêm tối, loài người sẽ trở nên điên khùng.

Tới đây, chắc có nhiều bạn sẽ thắc mắc : chừng nào mặt trời tắt ?

Bạn đừng có lo, chừng bảy chục triệu hay tám chục triệu năm nữa !

ĐÍNH CHÁNH Trong THLR số 69

— Trang 39 : bên trái dòng 5 và 6 từ trên xuống dưới. 5m bề dài và 1/2m đường kính, xin các bạn sửa lại : 5 cm bề dài và $\frac{1}{2}$ cm đường kính.

— Cũng trang 39 : bên phải dòng 9 từ dưới đếm lên : thuật luyện **đau**, xin sửa lại : thuật luyện **đan**.

— Trang 40 : dòng 23 (từ trên xuống dưới) : **fférômo** xin sửa lại : **Jerome** ; dòng 29 : **Tycho arahé**, xin sửa lại **Tycho Brahé**. Xin cảm ơn các bạn.

HỘP THƯ

TUỔI HOA

Lệ Thùy Trang (Saigon) Vi Vi là con trai đó em ơi. Bút hiệu của em không trùng với ai ở Tuổi Hoa cả. Anh bạn thế này, làm sao mà trả lời thư riêng cho em được đây.

Nguyễn Thị Hoài Thu (Huế) Bài viết không có giới hạn dài ngắn, miễn hay là được đăng. Tuy nhiên những bài dài trung bình 4,5 hay 6 trang vẫn dễ đăng hơn.

Nguyên Anh (Ban mê thuật) : Muốn biết các « nhân vật » ở tòa soạn mày ngang mũi đọc ra sao, hôm nào có dịp về Sài Gòn cháu thử làm một chuyến thăm viếng là biết ngay.

Sương Lệ Hà (Pleiku) : Bài hay sẽ được chọn, nhưng phải đăng theo thứ tự trước sau chứ em ! Em cứ cố gắng, thế nào cũng « ngoi » lên được mà.

Hoài Bảo (Sài Gòn) : Em đoán về anh Vi Vi đúng còn về anh thì sai — Vườn Tuổi Hoa lúc nào cũng rộng cửa đón các em.

Lệ Hường (Đà Nẵng) : Đầu bếp vẫn còn đó, sở dĩ có chuyện tro tàn bếp lạnh là vì hân lười đẩy thôi.

Hồng Lệ Trang (Gia Định) : Muốn làm quen với ai, em cứ gửi thư về tòa soạn anh sẽ chuyển hộ.

Phong Hằng (Huế) : Hồng Hạnh lớn hơn em 4, 5 tuổi. Hạnh gửi lời cảm ơn em đây.

Lê Đình Cường (Huế) : Bao giờ hoàn cảnh cho phép mới nói đến chuyện tăng trang được. Về mục Dzíc Dzắc em xem câu trả lời cho Lệ Hường thì rõ.

Thùy Nga (Gia Định) : Lần sau em nên viết câu giải đáp đỡ vui giấy khác, như vậy dễ chuyển hơn.

Ngọc Châu Trường Giang (Sài Gòn) : Chuyển thư của em đến anh H.Đ. Cấp rồi. Tuổi Hoa đã có được 6 bộ, hiện nay chỉ còn bộ 5 và bộ 6 — ở Saigon em nên lại tòa soạn mà mua. Bộ 5 giá 70 đ. bộ 6 (bìa da) giá 100 đ. Về mục Dzíc Dzắc em xem câu trả lời cho Lệ Hường.

Ngọc Thùy Vân (Chợ lớn) : Tuổi Hoa vẫn ra đều đấy chứ, các sạp báo ở Saigon Cholon đều bày bán, có lẽ tự em mua chậm nên hết đấy thôi.

Bích Lan (Đalat) : Muốn gửi thư hoặc bài cho ai em cứ đề tên người đó ngoài bì. Gửi giải đáp đỡ vui không cần kèm tem. Tòa báo chịu cước phí về việc gửi báo biểu.

Hồ Văn Lại (Hưng Văn) Tuổi Hoa bộ 3 hết từ lâu rồi em ạ. Trả lời rồi đấy không giận anh nữa chứ ?

Dương Thị Chi (Gò Vấp) : Cháu không theo nghề trình thám được, vì Q.Đ. không phải là ông sĩ quan đó đâu.

Trần Quốc Đạt (?) : Anh đã hỏi T.C. và Q.D, hai anh cai vườn này bảo là mình chưa có một tấm hình nào cả nên xin khất em đến khi nào có. Chịu vậy nhé.

Hoài Mộng Châu (Saigon) : Có thể giới thiệu T.V.Đ. của các em được, nhưng chỉ vắn tắt vài dòng trong mục « tin tức Tuổi Hoa » thôi.

Lê Dũng Mỹ (Sài Gòn) Chú cứ lại lấy tập « Vùng tuổi Ngọc » về sửa lại cho vừa ý. Việc gì mà « teo gân » anh có ăn thịt chú đâu !

TIN TỨC TUỔI HOA

1) Hộp thư Tuổi Hoa luôn luôn bị đặt trong tình trạng thiếu đất nên từ nay mục ghi tên các em vào GĐIH sẽ bỏ vì xét ra ít cần thiết. Tất cả những em nào đọc, cò động và viết bài cho Tuổi Hoa đều đương nhiên ở trong Gia đình Tuổi Hoa. Tuy nhiên, tòa soạn vẫn mong các em gửi hình về để dán vào Album của Gia đình; sau hình nhớ ghi tên, tuổi và địa chỉ.

2) Để thay thế mục ghi tên các em vào GĐIH, từ nay sẽ có mục **Tin tức Tuổi Hoa**. Mục này thông báo tất cả mọi **tin tức vui buồn** của Gia đình: văn đoàn, bút nhóm nào mới thành lập, thi đỗ, hiếu hỉ v.v... và v.v...

3) Bút nhóm «Hương Đi» vừa được một số bạn trẻ yêu văn nghệ, yêu những tình hoa văn hóa quê hương thành lập.

Mọi chi tiết liên lạc, nội quy và thẻ lệ gia nhập xin gửi thư riêng hay trực tiếp về địa chỉ sau:

Lưu bình Phương

97 Phan đình Phùng

An định Cung — Huế

Tuổi Hoa có lời chào mừng bút nhóm «Hương đi và chúc bút nhóm sống mạnh.

4) Bạn Đỗ tư Long hiện nay đang được thụ huấn tại Quân trường huấn luyện Biệt động quân ở Dục Mỹ.

5) Tòa soạn cảm ơn anh Mai-Châu và chị Hoàng-Oanh đã tặng ban biên tập 10 bản nhạc « Ve gọi tiếng hè » (loại đặc biệt) của anh chị vừa xuất bản.

RƠI MẮT TÁC GIẢ

Vì « lý do kỹ thuật », « Mảnh vườn của Bé » trong HT 69 có ba bài thơ bị rơi mất tên tác giả, đó là « **CÔNG VIÊN TUỔI NHỎ** » của Đoàn Tâm Trường Hận Tử « **ANH EM** » của Bé Mi Mi và « **HÃY TỚI** » của Mê Linh.

Thành thật cáo lỗi cùng các thi sĩ tí hon và bạn đọc.

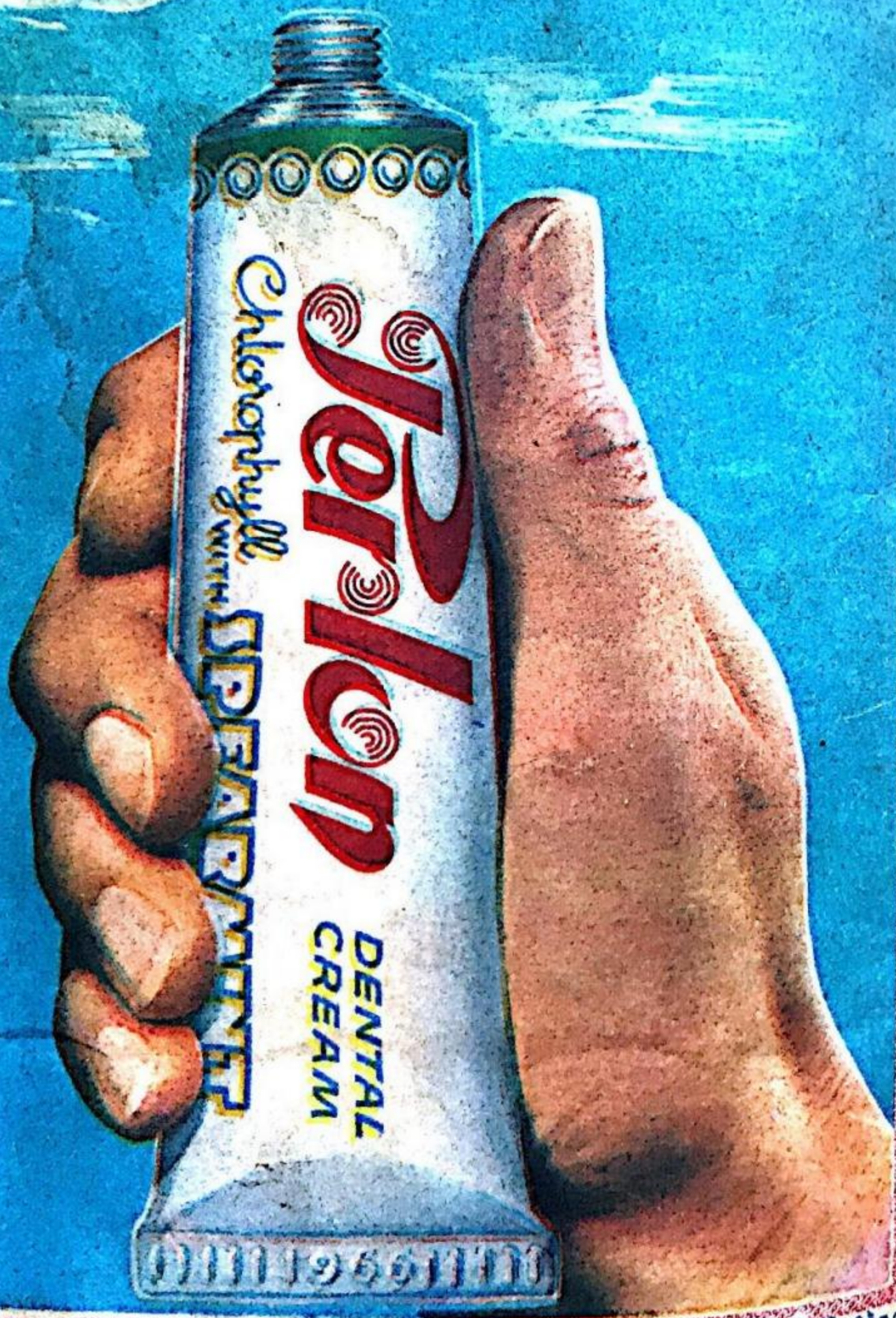
Trình Chí

BÀI NHẬN ĐƯỢC

Hà Quyên, Lê Phát, Trang Quỳnh, Duy uyên, Linh chi Thảo, Nguyễn thị Ngọc Tuyền, Thương Đạo, Thanh Hùng Trọng, Nguyễn đình Kim Dũng, Đặng văn Phùng, Hà thị Phương Dạ Lan, (2), Tường năng Tiến, Nam Phương, (2) Thái Hà Trần như Hương, Thái huyền Trân, Marie Kim Thuận, Hoàng Lệ Ngân, Nhất Dương, Hoài My (nhóm Trại thủy) Hoa hoài Phượng, Nguyễn Thị, Mynh, Trần minh Lệ Hải, Văn Hải, I hương nhà Đoàn, Võ thị Thu Thủy, Lê thị Thu Hoàng, Lê Chi, Nguyệt Thanh, Bảo Thuận, Trần Tới, Hà Thu Trúc (2) Thu Hoàng, Thủy Tú, Văn Tấn Hùng, Dương xuân Bảo, Hoàng Thùy Dương, Duyên Thu Dương đức Tân (2) Ái Vân, Ngô đình Vân, Thương Thương, Huyền Hà, Oánh Vỹ, Diệu Thi, Thương Hương Giang, Ngọc Cường, Thương Hương Phạm Kiều Loan (3), Trần thị Thu, Tôn nữ Thơ Thơ, Pensée, Trường Vân, Đình gia Chiến, Nguyễn đăng Khoa, Lương Hà Lưu thị Hoàng Nhi, Minh Trí, Thiều Dương. Bùi văn Tự, Bùi thị Thủy, Mỗ Khuê, Diệu Thi Dạ Linh, Võ quang Bá (2) Trương văn Thanh Thương, Đạo, Hoài Hương (Huế), Võ quang Long, Minh Hồng, Tiny, Trần thị cầm Anh, Quỳnh Tâm, Quỳnh Châu, T. H. Thanh Phương Lê nguyên Minh, Bằng Trầm, VTB Châu, Tuyết Mai, Bích Thảo, Vũ Đình, (còn tiếp)

Perlon

của non sông nước Việt

VN EXPRESS

GIÁ 7 đồng

Miền Trung và Cao Nguyên T. P. 8 \$